

ความวิตกกังวลของนักศึกษาประเภทที่ม

ปริญญาโท

ของ

จันทร์พิมพ์ พละพงศ์

- 4 พ.ศ. 2535

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาค้นคว้า

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

มีนาคม 2528

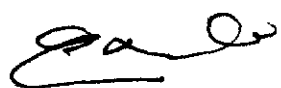
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

178051

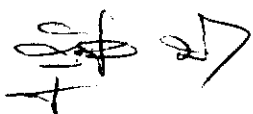
คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนิสิตและคณะกรรมการสอบ ใ้พิจารณาปัญหานี้พบ
ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการที่ปรึกษา

คณะกรรมการ

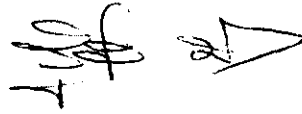
ประธาน

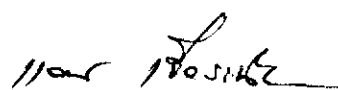
กรรมการ

ประธาน

กรรมการ

กรรมการ

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ สำเร็จลงได้เพราะผู้วิจัยได้รับคำแนะนำให้คำปรึกษา และ
แก้ไขสิ่งบกพร่องต่าง ๆ จากผู้ช่วยศาสตราจารย์อุดม พิมพ์า ประธานคณะกรรมการวิจัย
และผู้ช่วยศาสตราจารย์สุจินต์ ปรีชามารุต กรรมการคณะกรรมการวิจัย ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้ง
ในความกรุณาของท่านอาจารย์ทั้งสองเป็นอย่างยิ่ง จึงขอขอบพระคุณอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ผู้วิจัยขอขอบคุณอาจารย์ณมล เกตุปมา อาจารย์ระวีวรรณ พันธุ์พานิช
อาจารย์หฤทัย อติชาติพงศ์ อาจารย์พิมพ์ศรี โตคติเทพย์ อาจารย์แฉน เจียรณัย
ตลอดจนคณะกรรมการสอบทุกท่านที่ได้ให้คำแนะนำ แก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ
รองศาสตราจารย์ ดร.ไกรวิชิต ตันติเมธ และรองศาสตราจารย์ ดร.มิลินทร์ สำเภาเงิน
ที่ได้ให้คำแนะนำช่วยเหลือในการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยคอมพิวเตอร์ อาจารย์ผู้ฝึกสอนกีฬา
และนักกีฬาบาสเกตบอล วอลเลย์บอล ในงานแข่งขันกีฬาวิทยาลัยพลศึกษาทั่วประเทศ
ครั้งที่ 10 ประจำปี 2527 ณ จังหวัดมหาสารคาม รวมทั้งคณาจารย์วิทยาลัยพลศึกษา
มหาสารคาม ที่ได้ให้ความเอื้อเฟื้อ ช่วยเหลืออำนวยความสะดวกในการเก็บรวบรวมข้อมูล
จนทำให้การจัดทำปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงด้วยดี

นอกจากนี้ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณคุณพ่อ คุณแม่ อาจารย์พงษ์ศักดิ์ พละพงศ์
และลูกพี่ ลูกแอนด์ ที่ได้ให้กำลังใจ และการสนับสนุนในการทำวิจัยครั้งนี้ได้สำเร็จ

จันทร์พิมพ์ พละพงศ์

สารบัญ

บทที่

หน้า

1	บทนำ	1
	ภูมิหลัง	1
	ความมุ่งหมายในการศึกษาคนควา	4
	ความสำคัญของการศึกษาคนควา	5
	ขอบเขตของการศึกษาคนควา	5
	ข้อตกลงเบื้องต้น	6
	คำนิยามศัพท์ เฉพาะ	6
2	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	8
	เอกสารและงานวิจัยต่างประเทศ	14
	เอกสารและงานวิจัยในประเทศ	17
	สมมติฐานในการศึกษาคนควา	20
3	วิธีดำเนินการ	23
	กลุ่มตัวอย่าง	23
	เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล	24
	การเก็บรวบรวมข้อมูล	26
	การวิเคราะห์ข้อมูล	27
	สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	28
4	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	34
	สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	36
	ผลการวิเคราะห์ข้อมูลและแปลความหมาย	38

5	สรุปอภิปรายผลและขอเสนอแนะ	52
	ความมุ่งหมายในการศึกษาครั้งนี้	52
	กลุ่มตัวอย่าง	53
	เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล	53
	การวิเคราะห์ข้อมูล	53
	สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล	54
	อภิปรายผล	56
	ขอเสนอแนะ	56
	บรรณานุกรม	64
	ภาคผนวก	68

บัญชีตาราง

ตาราง

หน้า

1	แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของคะแนนความวิตกกังวล	39
2	แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนรวมของความวิตกกังวล เฉพาะ สถานการณ์ระหว่างนักกีฬาประเภททีมที่มีการปะทะ (บาสเกตบอล) กับนักกีฬาประเภททีมที่ไม่มีการปะทะ (วอลเลย์บอล) ก่อนการ แข่งขันและหลังการแข่งขันในรอบแรก รอบที่สอง รอบรองชนะเลิศ และรอบชิงชนะเลิศ	40
3	แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนรวมของความวิตกกังวล เฉพาะ สถานการณ์ของนักกีฬาประเภททีมที่มีการปะทะ (บาสเกตบอล) ก่อนการแข่งขันและหลังการแข่งขันของคู่ชิงชนะเลิศในรอบแรก รอบที่สอง รอบรองชนะเลิศ และรอบชิงชนะเลิศ	41
4	แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนรวมของความวิตกกังวล เฉพาะ สถานการณ์ของนักกีฬาประเภททีมที่ไม่มีการปะทะ (วอลเลย์บอล) ก่อนการแข่งขันและหลังการแข่งขันของคู่ชิงชนะเลิศในรอบแรก รอบที่สอง รอบรองชนะเลิศ และรอบชิงชนะเลิศ	43
5	แสดงค่าความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของความวิตกกังวล เฉพาะสถานการณ์ ของนักกีฬาประเภททีมที่มีการปะทะ (บาสเกตบอล) ระหว่าง ก่อนการแข่งขันกับหลังการแข่งขันในรอบแรก รอบที่สอง รอบรองชนะเลิศ และรอบชิงชนะเลิศ	44
6	แสดงค่าความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของความวิตกกังวล เฉพาะสถานการณ์ ของนักกีฬาประเภททีมที่ไม่มีการปะทะ (วอลเลย์บอล) ระหว่าง ก่อนการแข่งขันกับหลังการแข่งขันในรอบแรก รอบที่สอง รอบรองชนะเลิศ และรอบชิงชนะเลิศ	45

7	แสดงถึงความแตกต่างของความวิตกกังวลเฉพาะตัวระหว่างนักกีฬา ประเภททีมที่มีการปะทะ (บาสเกตบอล) กับนักกีฬาประเภททีม ที่ไม่มีการปะทะ (วอลเลย์บอล) ก่อนการแข่งขัน และ หลังการแข่งขัน	46
8	แสดงถึงความแตกต่างของความวิตกกังวลเฉพาะตัว ของนักกีฬา ประเภททีมที่มีการปะทะ (บาสเกตบอล) ก่อนการแข่งขันกับ หลังการแข่งขัน	47
9	แสดงถึงความแตกต่างของความวิตกกังวลเฉพาะตัว ของนักกีฬา ประเภททีมที่ไม่มีการปะทะ (วอลเลย์บอล) ก่อนการแข่งขัน กับหลังการแข่งขัน	48
10	แสดงถึงความแตกต่างของความวิตกกังวลเฉพาะตัว ของนักกีฬา ประเภททีมที่มีการปะทะ (บาสเกตบอล) ระหว่างครึ่งชนะเลิศ ก่อนการแข่งขันและหลังการแข่งขัน	49
11	แสดงถึงความแตกต่างของความวิตกกังวลเฉพาะตัว ของนักกีฬา ประเภททีมที่ไม่มีการปะทะ (วอลเลย์บอล) ระหว่างครึ่งชนะเลิศ ก่อนการแข่งขันและหลังการแข่งขัน	50
12	แสดงถึงความแตกต่างของความวิตกกังวลเฉพาะตัว ของนักกีฬา ประเภททีมที่มีการปะทะ (บาสเกตบอล) และนักกีฬาประเภททีมที่ ไม่มีการปะทะ (วอลเลย์บอล) ก่อนการแข่งขันและหลัง การแข่งขัน	51

ภูมิหลัง

ความวิตกกังวลเป็นเรื่องที่มีความสำคัญในสังคมทั่ว ๆ ไป เนื่องจากสภาพของสังคม มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ทำให้คนต้องปรับตัวอยู่ตลอดเวลา จึงเกิดความไม่แน่ใจ ความคับข้องใจ ความวิตกกังวลต่อสภาพการณ์รอบ ๆ ก้น กังที่มานิต ฌอนพวงเสรี (มานิต ฌอนพวงเสรี 2522 : 6) ได้ให้ความหมายของความวิตกกังวลไว้ว่า ความวิตกกังวล หมายถึงสภาพทางอารมณ์ ซึ่งบุคคลรู้สึกไม่สบายใจถึงเครียด ขาดความมั่นคง หรือเกิดความกลัว เมื่อบุคคลถูกเร้าให้เกิดความรู้สึก หรืออยู่ในสภาพอารมณ์ดังกล่าว บุคคลจะแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ เช่น เกรี้ยวกราด เคร่งเครียด หงุดหงิด อารมณ์เสีย โกรธง่าย กังวลใจ หวาดระแวง คิดฟุ้งซ่าน ซึ่งสอดคล้องกับวรรณิ์ รักธรรม (วรรณิ์ รักธรรม 2515 : 3) ได้กล่าวสรุปไว้ว่า ความวิตกกังวลเป็นสภาพอันไม่พึงพอใจทางอารมณ์ที่เกี่ยวข้องกับชีวิตตลอดเวลา

นอกจากนี้ ประสาร มาลากุล ณ อยุธยา (ประสาร มาลากุล ณ อยุธยา 2513 : 98) กล่าวว่า ความวิตกกังวลมีลักษณะคล้าย ๆ กับความกลัว แต่เป็นความกลัวที่ไม่รู้ว่าสิ่งที่กลัวนั้นคืออะไร สภาพะของความวิตกกังวลนี้มีสภาพเช่นเดียวกับความกลัวคืออยากจะพ้นจากความไม่สบายใจ ความวิตกกังวลนี้เกิดจากความนึกคิด หรือนึกหวนนายเหตุการณ์ ที่จะเกิดขึ้นแก่ตัวในวันข้างหน้า ว่าจะจะเป็นไปในทางที่ไม่ดี

โดยธรรมชาติแล้ว ความผิดปกติทางประสาทจะเกี่ยวข้องกับความวิตกกังวล ความวิตกกังวลมีลักษณะคล้ายกับความกลัวธรรมดา แต่เป็นความกลัวที่เลื่อนลอย คิดว่ากลัวแต่ไม่ทราบว่ากลัวอะไร ความกลัวที่หาสาเหตุไม่ได้นี้เอง เป็นอาการของความวิตกกังวล บุคคลที่มีอาการเช่นนี้ จะรู้สึกว่าตนเองตกอยู่ในภาวะอันตราย ซึ่งอาจจะถูกกดลงไปสู่จิตใจต่ำลึก แต่ในบางครั้งก็อาจส่งผลออกมา นอกจากจะมีผลต่อจิตใจแล้ว ความวิตกกังวลยังส่งผลต่อการเต้นของหัวใจและระบบหายใจ (สวนา พรพัฒน์กุล 2522 : 174)

ในทางการกีฬา ได้มีการนำความรู้ทางจิตวิทยาเข้ามาช่วยในการปฏิบัติงานของร่างกายให้ได้ดียิ่งขึ้น การกีฬาเป็นส่วนหนึ่งในการเสริมสร้าง การพัฒนาทางร่างกาย และทักษะ ปรับปรุงจังหวะการเคลื่อนไหว และสร้างความเชื่อมั่นให้กับนักกีฬา กลุ่มประเทศแถบยุโรป อเมริกา มุ่งเน้นทางด้านการฝึกจิตใจให้กับนักกีฬามาก ๆ พอกับการฝึกทางร่างกาย ในขณะที่ความสนใจที่มีต่อการเตรียมพร้อมทางจิตวิทยาทางการกีฬา ของกลุ่มประเทศในเอเชียยังมีน้อยมาก (เจริญ กระบวนรัตน์ 2525 : 20) นักกีฬาแต่ละบุคคลจะมีความสามารถสูงสุดในระดับแตกต่างกันจนถึงกำหนดการแข่งขัน สังเกตได้จากนักกีฬาบางคนแสดงอาการหวั่นวิตก ตื่นเต้น ประหม่า ก่อนการแข่งขัน ในขณะที่บางคนมีอาการสงบ และควบคุมตนเองได้อย่างดี พวกนี้จะมีความเชื่อมั่นตนเองและพร้อมที่จะแข่งขัน ผู้ฝึกสอนกีฬาจึงควรที่จะศึกษาอาการปฏิกิริยาของนักกีฬาไว้ เพื่อจะได้ เข้าใจถึงสภาพทางจิตใจของนักกีฬา ความวิตกกังวลนี้เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้เกิดความเครียดก่อนการแข่งขัน ระหว่างการแข่งขัน และภายหลังการแข่งขัน ซึ่งอาจทำให้เกิดพฤติกรรมที่ผิดปกติ เช่น เกิดการประหม่า ตื่นเต้น เป็นเหตุให้ขาดสมาธิในการแข่งขัน ส่วนภายหลังการแข่งขัน ความวิตกกังวลและความเครียด สามารถส่งผลกระทบต่อร่างกายไปยังการแข่งขันในครั้งต่อไปได้ด้วย นักกีฬาอาจจะท้อแท้ ผิดหวัง หรือหมดกำลังใจ จากการแข่งขันที่ผ่านมา จนขาดความกระตือรือร้นที่จะแข่งขันในครั้งต่อไป และอาจก่อให้เกิดพฤติกรรมต่าง ๆ เช่น การรวบหมดกำลังใจ เศร้าซึม หรืออาจจะเกิดความกระตือรือร้น ตีใจ หึงพ้อใจ ไร้แรง สบ ซึ่งพฤติกรรมดังกล่าวนี้จะขึ้นอยู่กับแต่ละบุคคล (เจริญ กระบวนรัตน์ 2525 : 22 - 23)

เลวิต (Levitt. 1967 : 112 - 113) ได้กล่าวถึง ทฤษฎีของสเปนซ์ (Spence) ซึ่งมีชื่อว่า "ทฤษฎีแห่งมหาวิทยาลัยไอโอวา" (The Iowa Theory) ซึ่งสรุปได้ว่า ความวิตกกังวลเปรียบเสมือนแรงขับ หรือแรงงูใจที่ช่วยกระตุ้นให้อินทรีย์ เกิดพลังหรือเกิดแรงงูใจ ที่จะทำให้เกิดพฤติกรรมบางอย่าง ดังนั้น ความวิตกกังวลจึงมีส่วนช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ เพิ่มความเร็วและประสิทธิภาพในการทำงาน ผลของความวิตกกังวลจะช่วยให้เกิดความเข้มในการตอบสนอง เมื่อนำมาพิจารณาในทางการกีฬา ทฤษฎีนี้มีส่วนในการส่งเสริมประสิทธิภาพในการแข่งขันได้

อุคม พิมพ์ (อุคม พิมพ์ 2526 : 9) กล่าวว่า นักกีฬาที่มีความวิตกกังวลสูง ให้พยายามลดภาวะทางอารมณ์ลง ส่วนผู้ที่มีความวิตกกังวลน้อย หรือค่อนข้างน้อยก็จะทำให้ผลของการเล่นกีฬาก็ทำได้ดีเท่าที่ควร นอกจากนี้ เจอร์ซิลด์ (Jersild. 1968 : 348) กล่าวว่า ถ้าเกิดความกลัวหรือความวิตกกังวลค่อนข้างสูงแล้ว อย่างน้อยที่สุดก็จะทำให้ปฏิกิริยาทางร่างกายเกิดขึ้น เช่น เกี่ยวกับกลไกของระบบประสาท ทำให้ต่อมอะดรีนอล (Adrenal Gland) ทำงานมากขึ้น มีผลทำให้หัวใจเต้นเร็วขึ้น ทำให้ระบบย่อยอาหารทำงานช้าลง เหงื่อออกตามฝ่ามือและการเปลี่ยนแปลงอื่น ๆ อีก ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อการเล่นและการแข่งขันกีฬาได้ทั้งสิ้น โดยเฉพาะในการเล่นกีฬาประเภททีม เช่น ฟุตบอล บาสเกตบอล วอลเลย์บอล และอื่น ๆ จำต้องอาศัยความพร้อมทั้งทางร่างกายและทางจิตใจของนักกีฬา ในทีมทุก ๆ คน จึงจะทำให้ประสบผลสำเร็จในการเล่น หากนักกีฬาคนหนึ่งคนใดหรือหลาย ๆ คนในทีม ไม่มีความพร้อมทางจิตใจ เช่น เกิดความวิตกกังวล ก็จะส่งผลกระทบต่อการเล่นและการแข่งขัน ผู้ฝึกกีฬาและผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องของควรให้ความสนใจ ให้กำลังใจ เพื่อสร้างความเชื่อมั่นให้เกิดขึ้นกับนักกีฬา

ผู้ฝึกกีฬามักจะพบปัญหาเกี่ยวกับความวิตกกังวลของนักกีฬาในทีมของตนเสมอ ฉะนั้น สิ่งแรกที่ผู้ฝึกกีฬาควรทำคือ ค้นหาสาเหตุเสียก่อน จากนั้นจึงหาทางลดระดับความวิตกกังวลของนักกีฬาลง นักกีฬาที่มีความวิตกกังวลสูง จำเป็นต้องได้รับความช่วยเหลือ เพื่อลดระดับความวิตกกังวลลงสู่ระดับปานกลางจะให้ผลดีที่สุด ขณะเดียวกันนักกีฬาที่มีความวิตกกังวลต่ำ จำเป็นต้องได้รับการกระตุ้นให้มีความวิตกกังวลสูงขึ้น จนถึงระดับที่เหมาะสม คือ ระดับปานกลาง นอกจากนี้ นักกีฬาที่มีความวิตกกังวลสูงไม่ควรได้รับการมอบหมายงานในหน้าที่หลายอย่าง เพราะเขาจะไม่สามารถทำงานได้หลายอย่างในขณะที่มีความวิตกกังวลสูง (อุคม พิมพ์ 2526 : 17) นักกีฬาที่มีสมรรถภาพทางกายสมบูรณ์ถึงขีดสุด มิได้หมายความว่า จะมีสภาพทางจิตใจสมบูรณ์พร้อมไปด้วย จะเห็นได้จากนักกีฬาบางคนเกิดความวิตกกังวล และขาดความเชื่อมั่นในตนเอง ในเมื่อจะต้องลงแข่งขัน ความเปลี่ยนแปลงของสภาพทางจิตใจในลักษณะดังกล่าวนี้ สามารถส่งผลกระทบไปถึงความสามารถ ในการปฏิบัติงานของร่างกาย ทำให้ประสิทธิภาพในการเคลื่อนไหวลดลง (เจริญ กระบวนรัตน์

2525 : 20) และจากการวิจัยของต่างประเทศในปัจจุบัน แสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวลกับประสิทธิภาพของการเคลื่อนไหว ครูพลศึกษา และผู้ฝึกทําควรให้ความสนใจ และสังเกตความแตกต่างของนักกีฬาแต่ละคน หรือในแต่ละเหตุการณ์ ผู้วิจัยมีความสนใจทางจิตวิทยา ที่จะนำมาใช้ทางการกีฬา โดยเฉพาะเกี่ยวกับความวิตกกังวล ซึ่งจะมีผลต่อนักกีฬาในทางด้านการเล่นและการแข่งขัน โดยศึกษาถึงความวิตกกังวลของนักกีฬาประเภททีมในแต่ละสถานการณ์ของการแข่งขัน เวลาก่อนการแข่งขัน และหลังการแข่งขัน เพราะมีความเชื่อมั่นว่า ความวิตกกังวลมีผลโดยตรงต่อประสิทธิภาพของการเล่นกีฬา ครูพลศึกษาและผู้ฝึกสอนกีฬาจึงควรคำนึงถึงบทบาทของตนเองในการที่จะช่วยนักกีฬาให้เกิดความวิตกกังวลในระดับที่เหมาะสม และการวิจัยในครั้งนี้จะเป็นแนวทางให้ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องของคักกล่าว ได้เข้าใจและคำนึงถึงบทบาทของความวิตกกังวลที่มีผลต่อการแข่งขันของนักกีฬาในทีมเหล่านั้น ผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่า การวิจัยในครั้งนี้จะช่วยกระตุ้นให้ครูพลศึกษาและผู้ฝึกกีฬาเกิดความคิด และให้ความสนใจทางจิตวิทยาในทางานที่ทําให้ความวิตกกังวลอยู่ในสภาพที่เหมาะสม ทั้งนี้เพื่อเป็นการเพิ่มพูนประสิทธิภาพของการเล่นและการแข่งขันกีฬาให้ดียิ่งขึ้น

ความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบความวิตกกังวลเฉพาะสถานการณ์ (State Anxiety) ระหว่างนักกีฬาประเภททีมที่มีการปะทะ (บาสเกตบอล) กับนักกีฬาประเภททีมที่ไม่มีการปะทะ (วอลเลย์บอล) ก่อนการแข่งขันและหลังการแข่งขันในรอบแรก รอบที่สอง รอบรองชนะเลิศ และรอบชิงชนะเลิศ
2. เพื่อเปรียบเทียบความวิตกกังวลเฉพาะสถานการณ์ของนักกีฬาประเภททีมที่มีการปะทะ (บาสเกตบอล) ก่อนการแข่งขันและหลังการแข่งขันของคู่ชิงชนะเลิศในรอบแรก รอบที่สอง รอบรองชนะเลิศ และรอบชิงชนะเลิศ
3. เพื่อเปรียบเทียบความวิตกกังวลเฉพาะสถานการณ์ของนักกีฬาประเภททีมที่ไม่มีการปะทะ (วอลเลย์บอล) ก่อนการแข่งขันและหลังการแข่งขัน ของคู่ชิงชนะเลิศ

ในรอบแรก รอบที่สอง รอบรองชนะเลิศ และรอบชิงชนะเลิศ

4. เพื่อเปรียบเทียบความวิตกกังวลเฉพาะสถานการณ์ของนักกีฬาประเภททีมที่มีการปะทะ (บาสเกตบอล) ระหว่างก่อนการแข่งขันกับหลังการแข่งขัน ในรอบแรก รอบที่สอง รอบรองชนะเลิศ และรอบชิงชนะเลิศ

5. เพื่อเปรียบเทียบความวิตกกังวลเฉพาะสถานการณ์ของนักกีฬาประเภททีมที่ไม่มีการปะทะ (วอลเลย์บอล) ระหว่างก่อนการแข่งขันกับหลังการแข่งขัน ในรอบแรก รอบที่สอง รอบรองชนะเลิศ และรอบชิงชนะเลิศ

6. เพื่อเปรียบเทียบความวิตกกังวลเฉพาะตัว (Trait Anxiety) ของนักกีฬาประเภททีมที่มีการปะทะ (บาสเกตบอล) และนักกีฬาประเภททีมที่ไม่มีการปะทะ (วอลเลย์บอล) ระหว่างก่อนการแข่งขันกับหลังการแข่งขัน

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

เพื่อให้ครูพลศึกษาและผู้ฝึกกีฬา ได้ทราบถึงสภาพของนักกีฬาที่มีความวิตกกังวล และให้ความสนใจในการที่จะหาทางแก้ไข ปรับปรุงการเล่นและการแข่งขันกีฬาให้ดียิ่งขึ้น

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. กลุ่มตัวอย่าง คือนักกีฬาประเภททีมหญิง จำนวน 211 คน เป็นนักกีฬาประเภททีมที่มีการปะทะ (บาสเกตบอล) จำนวน 115 คน และนักกีฬาประเภททีมที่ไม่มีการปะทะ (วอลเลย์บอล) จำนวน 96 คน ซึ่งลงแข่งขันในกีฬาวินยาศิลาวิทยาทั่วประเทศ ครั้งที่ 10 ณ จังหวัดมหาสารคาม ระหว่างวันที่ 9 - 18 ธันวาคม พ.ศ. 2527

2. ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา

2.1 ตัวแปรอิสระ (Independent Variable)

2.1.1 กีฬาประเภททีมที่มีการปะทะและไม่มีการปะทะ

2.1.2 รอบของการแข่งขัน

2.1.2.1 การแข่งขันรอบแรก

2.1.2.2 การแข่งขันรอบที่สอง

2.1.2.3 การแข่งขันรอบรองชนะเลิศ

2.1.2.4 การแข่งขันรอบชิงชนะเลิศ

2.2 ตัวแปรตาม (Dependent Variable)

ความวิตกกังวล

ขอบเขตของปัญหา

1. ผู้รับการทดสอบคือ นักกีฬาทีมบาสเกตบอลและวอลเลย์บอลหญิง ของวิทยาลัยพลศึกษา
2. นักกีฬาทีมบาสเกตบอลและวอลเลย์บอลหญิง เป็นกลุ่มตัวอย่างที่ไม่มีความแตกต่างกัน
3. ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยไม่ควบคุมเกี่ยวกับความรู้สึกส่วนตัว การบาดเจ็บ การแพ้ของทีมน และตัวแปรอื่น ๆ ที่มีผลทำให้เกิดความวิตกกังวลได้

คำนิยามศัพท์เฉพาะ

1. ความวิตกกังวล (Anxiety) หมายถึง สภาพทางอารมณ์ซึ่งบุคคลรู้สึกไม่สบายใจ ตึงเครียด ขาดความมั่นคง หรือเกิดความกลัว เมื่อบุคคลถูกเร้าให้เกิดความรู้สึกหรืออยู่ในสภาพอารมณ์ดังกล่าว บุคคลจะแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ เช่น เสร้าซึม เคร่งเครียด หงุดหงิด อารมณ์เสีย โกรธง่าย กังวลใจ หวาดระแวง หวาดกลัว คิดฟุ้งซ่าน (มานิต อนุมพวงเสรี 2522 : 6) สามารถวัดได้โดยแบบทดสอบความวิตกกังวลชื่อ State Trait Anxiety Inventory

1.1 ความวิตกกังวลเฉพาะสถานการณ์ (State Anxiety) คือความรู้สึกที่อยู่ในสภาวะที่ตนเองรู้สึกกลัวและกังวล มักจะทำให้ประสาทอัตโนมัติตื่นตัวไปชั่วขณะ (อุคม พิมพ์ 2526 : 4) เป็นความวิตกกังวลซึ่งเกิดกับบุคคลแต่ละคน ในบางสถานการณ์เท่านั้น และความเข้มของความวิตกกังวลที่เกิดขึ้น ย่อมขึ้นอยู่กับความเข้มของ

สิ่งเร้าภัย ความวิตกกังวลประเภทนี้จะมีคามเข้มสูง แต่เมื่อเกิดขึ้นแล้ว จะคงอยู่ในช่วงระยะเลาอันสั้น (อาพล โองเคลือบ 2515 : 15)

1.2 ความวิตกกังวลเฉพาะตัว (Trait Anxiety) คือสิ่งที่มีอยู่ในตัวบุคคลที่จะบ่งบอกพฤติกรรม เมื่อมีการรับรู้ต่อการข่มขู่ที่ไม่อันตราย การตอบสนองของบุคคลจะมากขึ้นเพียงใดขึ้นอยู่กับระดับอันตรายนั้น ๆ (อุคม พิมพ์า 2526 : 4) ความวิตกกังวลประเภทนี้จะเกิดขึ้นกับบุคคล ในสถานการณ์ทั่วไปทุกสถานการณ์จะมีความเข้มระดับต่ำ แต่จะเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องในระยะเวลาาน จนเป็นลักษณะประจำตัวของบุคคล คือถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของบุคลิกภาพ (อาพล โองเคลือบ 2515 : 15)

2. นักกีฬาประเภททีม หมายถึง นักกีฬาประเภททีมหนึ่งที่มีการปะทะคือ นักกีฬาสเกตบอลจำนวน 115 คน และนักกีฬาประเภททีมหนึ่งที่ไม่มีการปะทะ คือนักกีฬาวอลเลย์บอลจำนวน 96 คน ซึ่งลงแข่งขันในกีฬาวินยาลัยพลศึกษาทั่วประเทศ ครั้งที่ 10 ประจำปี พ.ศ. 2527

2.1 กีฬาประเภททีมที่มีการปะทะ หมายถึง กีฬาที่ผู้เล่นมีการสัมผัสกัน ในระหว่างการแข่งขัน โดยไม่มีตาข่ายหรืออุปกรณ์อื่นขวางกั้น คือกีฬาสเกตบอล

2.2 กีฬาประเภททีมที่ไม่มีการปะทะ หมายถึง กีฬาที่ผู้เล่นไม่สามารถจะสัมผัสกันได้ในการแข่งขัน เนื่องจากมีตาข่ายหรืออุปกรณ์อื่นกั้นไว้ คือกีฬาวอลเลย์บอล

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ความหมายของความวิตกกังวล

โมว์เรอร์ (Mowrer. 1963 : 264 - 265) ได้กล่าวถึง ความวิตกกังวล ว่า ความวิตกกังวล คืออารมณ์ แต่เป็นอารมณ์ซึ่งคล้ายกับเมื่อเรามีความหวาดหรือกระหาย เป็นสภาพตึงเครียด หรือเป็นสภาพที่คนเรารู้สึกไม่สบายใจ ซึ่งต้องกำจัดไปให้หมด นอกจาก นั้น ยังเป็นเหตุการณ์ที่ผลักดันให้คนเรากระทำพฤติกรรมบางอย่าง ซึ่งในแง่นี้อาจถือได้ว่าเป็น แรงูงใจ ซึ่งสอดคล้องกับที่ ฮอลล์ และ ลินเซย์ (Hall and Lindzey. 1970 : 44) ได้กล่าวถึงความวิตกกังวลตามทฤษฎีของฟรอยด์ (Freud) ไว้ว่า ความวิตกกังวล หมายถึง สภาวะของความตึงเครียด เป็นแรงขับ (Drive) คล้ายกับความหวาดหรือความรู้สึก ทางเพศ แตต่างกันตรงที่สภาวะดังกล่าวไม่ได้เกิดจากสภาพร่างกายภายใน หากแต่มี สาเหตุซึ่งเกิดมาจากภายนอก เมื่อความวิตกกังวลถูกเร้าให้เกิดขึ้น จะสร้างแรงูงใจให้ บุคคลต้องทำอะไรบางอย่างเพื่อลดสภาวะดังกล่าว

อุคม พินพา (อุคม พินพา 2526 : 3) ได้อ้างถึง ซาร์เวอร์ - ฟอนเนอร์ (Sarwer - Foner) ที่ได้ให้คำนิยาม หรือความหมายของความวิตกกังวลไว้ดังนี้ ความวิตกกังวล เป็นลักษณะควบคู่กับความกลัวในแง่อารมณ์แบบชีววิทยา กล่าวคือ ความกลัว เป็นการตอบสนองของสิ่งที่มีชีวิตต่ออันตรายที่มีอยู่จริงภายนอก แต่ความวิตกกังวลเป็นการ ตอบสนองต่ออันตรายที่มีอยู่ภายใน เช่น แรงกระตุ้นที่ไม่สบายอารมณ์ แรงกระตุ้นและ/หรือ อาการที่กล่าวไว้เพื่อแก้ปัญหาความข้องคับใจภายใน ที่ทำท่าจะปรากฏในความรู้สึกสำนึก จนกระทั่ง เกิดแรงกระตุ้นภายในให้มีการโต้ตอบจริง ๆ ดังที่ มล.ศุภ ชุมสาย (ศุภ ชุมสาย 2508 : 212) ได้กล่าวว่า ความวิตกกังวลจะมีผลกระทบกระเทือนต่อ การหายใจ การหมุนเวียนของเลือด การย่อยอาหาร และแม้การทำงานของกล้ามเนื้อ ก็ อาจดำเนินไปไม่สะดวก และวิชา มีส่วสดี (วิชา มีส่วสดี 2523 : 11 อ้างอิงมาจาก

กือ สวัสดิพานิชย์ 2506 : 253) ได้กล่าวว่า ถ้าบุคคลใดมีความวิตกกังวลมาก ๆ ก็จะทำให้บุคคลนั้นขาดประสิทธิภาพ ทำให้เสียสุขภาพจิตโดยไม่จำเป็น

ออซูเบล (Ausubel. 1968 : 245) กล่าวว่า ความวิตกกังวล หมายถึง แนวโน้มของบุคคลที่จะตอบสนองต่อเหตุการณ์หรือสถานการณ์นั้น จะทำให้เขาต้องเสียความภาคภูมิใจ (Self - Esteem) ความวิตกกังวลต่างกับความกลัวธรรมดาในแง่ที่ว่า สิ่งที่มากระทำนั้นมักจะกระทำต่อความภาคภูมิใจของบุคคล มากกว่าที่จะกระทำต่อร่างกายของบุคคลนั้น เช่น บุคคลจะรู้สึกกลัวเมื่อสุนัขจะกัด แต่จะเกิดความวิตกกังวลเมื่อเขาต้องเสียความภาคภูมิใจในตนเอง

อิงลิช (English. 1958 : 35) ได้ให้ความหมายของความวิตกกังวลสรุปเป็นข้อ ๆ ได้ดังนี้คือ

1. ความวิตกกังวล เป็นสภาวะของความไม่สบายใจ อันเนื่องมาจากความปรารถนาอันแรงกล้า และแรงขับไม่อาจไปถึงเป้าหมายที่ต้องการได้ หรือ
2. ความวิตกกังวล หมายถึง ความกลัวอันว่าอันสืบสนว่า อาจมีสิ่งใดเลวร้ายเกิดขึ้นในอนาคต หรือ
3. ความวิตกกังวล หมายถึง ความกลัวที่ต่อเนื่อง ซึ่งอาจสังเกตเห็นได้ แต่อยู่ในระดับต่ำ หรือ
4. ความวิตกกังวล หมายถึง ความรู้สึกที่ตนเองถูกขู่เข็ญ ซึ่งเป็นกรขู่เข็ญที่น่ากลัว โดยที่บุคคลนั้นไม่อาจบอกได้ว่า สิ่งที่เขา รู้สึกว่ามาขู่เข็ญนั้นคืออะไร

อุคม พิมพ์ (อุคม พิมพ์ 2526 : 22) กล่าวว่า ความวิตกกังวลสามารถมีอิทธิพลต่อการเล่นกีฬาและการเรียนรู้ทักษะกีฬาอีกด้วย และยังไกลางถึง แคทเทล (Cattell) ที่กล่าวไว้ว่า โดยความเชื่อทั่ว ๆ ไปแล้ว ความวิตกกังวลเกิดจากความรู้สึกที่ถูกข่มขู่จากสิ่งพึงพอใจที่น่าจะเกิดกับตน เมื่อลักษณะข่มขู่มีลักษณะไม่มีเหตุผลที่แน่นอน ฉะนั้น จึงมีความสำคัญยิ่ง เมื่อนักกีฬารู้สึกถูกข่มขู่ก่อนเริ่มการแข่งขัน ความรู้สึกที่ถูกข่มขู่คือความวิตกกังวล ซึ่งอาจจะให้ผลประโยชน์หรือลดผลประโยชน์ก็ได้ เมื่อระดับความวิตกกังวลลดลงจะลดประโยชน์ แต่ที่ระดับปานกลางจะให้ผลประโยชน์ เมื่อนักกีฬาวิตกกังวลเป็น

หน้าที่ของโคชที่กองเสาะหาสาเหตุ และพยายามลดความวิตกกังวลนั้นลงถ้านักกีฬามีความวิตกกังวลสูง แต่ถาเขามีสความวิตกกังวลต่ำ ก็พยายามกระตุ้นให้ถึงระดับที่เราต้องการ นั่นคือ ระดับปานกลาง ได้มีวิธีการหลาย ๆ ประการเพื่อลดความวิตกกังวล แต่ก็ยังไม่มีข้อพิสูจน์ว่า วิธีไหนให้ประโยชน์มากกว่ากัน ซึ่งมีลักษณะคล้ายคลึงกับที่ ละม้ายมาศ ศรีทัต (ละม้ายมาศ ศรีทัต 2509 : 2) ได้กล่าวถึง ความกลัวและความวิตกกังวลไว้ว่า เป็นความรู้สึกทางอารมณ์อย่างหนึ่ง ซึ่งมีบทบาทสำคัญต่อการปรับตัวเป็นอันมาก อารมณ์ต่าง ๆ เป็นภาวะทางจิตใจอย่างหนึ่ง ที่ช่วยเพิ่มพูนความสุขความเพลิดเพลิน และความพึงพอใจให้แก่ชีวิต หรืออาจเป็นอุปสรรคขัดขวางต่อการดำเนินชีวิตของคนเราได้ ความกลัวและความวิตกกังวลจะมีบทบาทต่อการพัฒนาการ และการปรับตัวอย่างเห็นได้ชัด

วัฒนา ศรีสัตย์วาจา (วัฒนา ศรีสัตย์วาจา 2517 : 7 - 8) กล่าวว่า ความวิตกกังวล (Anxiety) หมายถึงสภาวะทางจิตใจที่มีอารมณ์อ่อนไหว ซ้ำซาก หวาดระแวง และกลัว บางครั้งหาสาเหตุไม่ได้ ควบคุมตนเองไม่ได้ และมีความเกร็งเครียด ถ้าใครคะแนนน้อย แสดงว่าความวิตกกังวลน้อย ส่วนที่ใครคะแนนสูงก็มีความวิตกกังวลสูง พฤติกรรมที่แสดงถึงความวิตกกังวลของบุคคลโดยทั่วไปแล้ว อาจจำแนกออกเป็นลักษณะต่าง ๆ ได้ดังนี้

1. อารมณ์อ่อนไหว (Affected by Felling) คือลักษณะที่โกรธง่าย เสียใจ ง่ายง่าย ห้วนใจไปกับคำพูด หรือการกระทำของผู้อื่นง่าย มีอาการเมื่อยทางประสาท หงุดหงิด กังวลใจ
2. ซ้ำซาก (shy) คือลักษณะที่หลีกเลี่ยงการเผชิญหน้ากับเพศตรงข้าม ไม่ชอบติดต่อกับคนอื่น ซ้ำซาก
3. ระแวง (Suspecting) คือลักษณะที่ไม่ไว้วางใจใคร ถือความเห็นของตัวเองเป็นใหญ่ ขาดระแวง อิจฉาริษยา
4. หวาดกลัว (Apprehensive) คือลักษณะหวาดกลัว ตื่นเต้น ตกใจง่าย มีความรู้สึกไม่ปลอดภัย เฝ้าระแวง ชอบติดตนเอง

5. ไม่วินัยในตนเอง (Undisciplined Self - Conflict) คือมีลักษณะที่ทำอะไรตามสบาย ไม่มีระเบียบ ไม่ปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของสังคม มีความซัดเซงในตนเอง

6. เกร็งเครียด (Tense) คือ มีลักษณะที่มีแรงกระตุ้นสูง ค่อนข้างตกใจง่าย หงุดหงิด ใจร้อน

ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญและโค้ช ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับความสำเร็จและความวิตกกังวลต่อการเล่นกีฬา อุดม พิมพา (อุดม พิมพา 2526 : 9 อ้างอิงมาจาก Ogilvie. 1971 : 86 - 89) อ้างถึง โอจิลวี โค้ชกล่าวว่า สำหรับนักกีฬาที่มีความวิตกกังวลสูง ให้พยายามลดภาวะทางอารมณ์ของเขาลง จำไว้เสมอว่า ความพร้อมทางจิตใจสำหรับกีฬาแต่ละประเภทนั้นย่อมแตกต่างกันไป และสอดคล้องกับที่ฟรอสต์ และ ฮิลล์ กล่าวว่า ความสำเร็จในการเล่นกีฬานั้นมีบทบาทสำคัญมากต่อการเล่นกีฬา อย่างไรก็ตาม การตื่นเต้นน้อยก็มีผลเสียพอ ๆ กับการตื่นเต้นมาก ซึ่งจะยังผลให้เล่นกีฬาได้ไม่ดีเท่าที่ควร (อุดม พิมพา 2526 : 9 อ้างอิงมาจาก Frost. 1977) แต่โอจิลวี (Ogilvie) กับฮิลล์ (Hill) กล่าวว่า สิ่งสำคัญประการแรกของความสำเร็จในการเล่นกีฬา คือความสามารถในการควบคุมอารมณ์ เมื่ออยู่ในสถานการณ์ที่ก่อให้เกิดความวิตกกังวลมาก ๆ (อุดม พิมพา 2516 : 10 อ้างอิงมาจาก Ogilvie. 1966 : 83 และ Hill. 1953 : 73 - 74)

ประเภทของความวิตกกังวล

เลวิต (Levitt. 1967 : 13 - 15, 154 - 156) ได้แบ่งความวิตกกังวลออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. ความวิตกกังวลซึ่งขึ้นอยู่กับสถานการณ์ ความวิตกกังวลประเภทนี้มีชื่อเรียกในภาษาอังกฤษหลายชื่อ คือ "State Anxiety" หรือ "Situation Anxiety" หรือ "Acute Anxiety" แต่มีความหมายคล้าย ๆ กัน คือ เป็นความวิตกกังวลซึ่งเกิดขึ้นกับบุคคลแต่ละคนในบางสถานการณ์เท่านั้น และความเข้มข้นของความวิตกกังวลที่

เกิดขึ้น บ่มขึ้นอยู่กับความเข้มของสิ่งเร้า ความวิตกกังวลประเภทนี้จะมี ความเข้มสูง แต่เมื่อเกิดขึ้นแล้วจะคงอยู่ในช่วงเวลาอันสั้น ผู้ที่มีความวิตกกังวลแบบนี้มากคือ ผู้ที่มีความถี่ของความวิตกกังวลในสถานการณ์ต่าง ๆ มาก

2. ความวิตกกังวลซึ่งเป็นลักษณะคงที่ในตัวบุคคล ความวิตกกังวลประเภทนี้มีชื่อเรียกหลายชื่อเช่นเดียวกันคือ "Trait Anxiety" หรือ "Anxiety - Proneness" หรือ "Anxiety - Predisposition" หรือ "Chronic Anxiety" ความวิตกกังวลประเภทนี้ มักจะเกิดขึ้นกับบุคคลในสถานการณ์ทั่ว ๆ ไปทุกสถานการณ์ จะมีความเข้มในระดับต่ำ แต่จะเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องในระยะเวลาอันยาวนาน จนเป็นลักษณะประจำตัวของบุคคล คือถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของบุคลิกภาพ (Personality Trait) บุคคลที่มีความวิตกกังวลประเภทนี้มักจะเกิดความวิตกกังวลในสถานการณ์ทั่ว ๆ ไปทุกสถานการณ์ และโดยทั่ว ๆ ไปทุกคนจะมีความวิตกกังวลประเภทนี้โดยที่เราไม่รู้ตัว

อย่างไรก็ตาม ระดับของความวิตกกังวลซึ่งขึ้นอยู่กับสถานการณ์ (State Anxiety) นั้นจะขึ้นอยู่กับความวิตกกังวลซึ่งเป็นลักษณะคงที่ของบุคคล (Trait Anxiety) ด้วยคือ คนที่มีความวิตกกังวลซึ่งเป็นลักษณะคงที่ในระดับสูง บ่มมีแนวโน้มที่จะเกิดความวิตกกังวลในสถานการณ์ต่าง ๆ ไ้มา และมีความเข้มในระดับสูงด้วย

ซาราสัน และคณะ (Sarason and others. 1960 : 7 - 10) ซึ่งมีชื่อเสียงในการศึกษาความวิตกกังวลของเด็ก ได้แบ่งความวิตกกังวลออกเป็น 2 ประเภทคือ

✓ 1. ความวิตกกังวลในสถานการณ์ทั่ว ๆ ไป (General Anxiety)

2. ความวิตกกังวลเฉพาะสถานการณ์ (Specific Anxiety) เช่น

ความวิตกกังวลในการสอบ ความวิตกกังวลในการเรียน

ถ้าพิจารณาอย่างละเอียดจะเห็นได้ว่า "General Anxiety" ก็คือ "Trait Anxiety" ส่วน "Specific Anxiety" ก็คือ "State Anxiety"

(อำพล โอ่งเกลือบ 2515 : 16)

อูทม พิมพา (อูทม พิมพา 2526 : 4 อ้างอิงมาจาก Spielberger. 1966 : 12 - 19) กล่าวว่า สปีลเบอร์กเกอร์ ได้แบ่งความวิตกกังวลออกเป็น 2 ชนิดคือ

1. ความวิตกกังวลที่เป็นคุณลักษณะเฉพาะตัว (Trait)
2. ความวิตกกังวลที่มีลักษณะเฉพาะสถานการณ์ (State)

ความวิตกกังวลเฉพาะสถานการณ์ (A - State) คือความรู้สึกที่อยู่ในสภาวะที่ตนเองรู้สึกกลัวและกังวล และมักจะทำให้ประสาทอัตโนมัติตื่นตัวไปด้วย (อุคม พิมพ์ 2516 : 4 อ้างอิงมาจาก Spielberger. 1966 : 16 - 17) ส่วนความวิตกกังวลที่มีคุณลักษณะเฉพาะตัว (A - Trait) คือสิ่งที่มีอยู่ในตัวบุคคลที่จะบ่งบอกพฤติกรรมเมื่อมีการรับรู้ต่อการข่มขู่ที่ไม่มีอันตราย การตอบสนองของบุคคลจะมากขึ้นเพียงใดขึ้นอยู่กับระดับอันตรายนั้น (อุคม พิมพ์ 2526 : 4 อ้างอิงมาจาก Spielberger. 1966 : 17) และอุคม พิมพ์ (อุคม พิมพ์ 2526 : 5 อ้างอิงมาจาก Martens. 1970) กล่าวว่า มาร์เตนส์ ได้ออกแบบโครงสร้างของความวิตกกังวลและอธิบายว่า ความวิตกกังวลมีรากฐานมาจากแรงกระตุ้นที่มีสาเหตุ และก่อให้เกิดการแบ่งความหมายหรือรับรู้ว่าจะมีการข่มขู่และอันตรายแก่ตัวเอง ทำให้ร่างกายตอบสนองโดยความวิตกกังวลแบบ A - State นอกจากนี้ อุคม พิมพ์ (อุคม พิมพ์ 2525 : 5 อ้างอิงมาจาก Carron. 1970 : 95 - 97) ได้แสดงโครงสร้างของ "A - Trait Anxiety" ในสภาพการแข่งขัน ลักษณะของความวิตกกังวลนี้คือ การรับรู้สภาพการแข่งขันและความรู้สึกกลัวถูกข่มขู่ จึงตอบสนองต่อสิ่งนั้น โดยรู้สึกกลัวและเกรียบกังวล

	"A - Trait" ของการแข่งขัน	
สภาพการแข่งขัน	การรับรู้	การตอบสนองของ "A - State"

ซึ่งสรุปได้ว่า ความวิตกกังวลมี 2 ชนิด คือ A - State กับ A - Trait (อุคม พิมพ์ 2526 : 7)

เอกสารและงานวิจัยต่างประเทศ

รูบิช (Ruebush. 1963 : 498) ได้สรุปผลการวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับความวิตกกังวลว่า โดยทั่วไปความวิตกกังวลจะช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ทั้งง่ายและไม่ซับซ้อน อย่างไรก็ตาม ผลของความวิตกกังวลที่มีต่อการเรียนรู้ ย่อมขึ้นอยู่กับองค์ประกอบต่าง ๆ เช่น ความเข้มของสิ่งเร้า ความยากง่ายหรือสลับซับซ้อนของสิ่งที่เรียน ความสามารถในการปรับตัวของผู้เรียนให้เข้ากับสถานการณ์หรืองานที่ต้องเรียนรู้

สวิตท์ (Swift. 1969 : 192) ได้สรุปผลของการวิจัยว่า หากมีความวิตกกังวลเล็กน้อยจะช่วยให้มีแรงจูงใจที่จะกระทำสิ่งนั้นเพิ่มขึ้น แต่หากรมีความวิตกกังวลมากเกินไป ก็จะชักขวางความสามารถในด้านการเรียนรู้ เพราะความวิตกกังวลก่อให้เกิดความเหนื่อยล้า และชักขวางต่อปฏิกิริยาของร่างกาย

ชูลล์ (Schuele. 1979 : 5380 - 5381 - A) ได้ศึกษาหาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้สึกถึงคุณค่าแห่งตนกับสมรรถภาพทางกายของนิสิตหญิง จำนวน 100 คน ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาพลศึกษาเป็นวิชาบังคับ โดยใช้แบบสำรวจความรู้สึกถึงคุณค่าแห่งตนของคูเปอร์สมิทซ์ ฟอร์มบี สำหรับผู้ใหญ่ (Coopersmith Self - Esteem Inventory Form B for Adult) แบบทดสอบการควบคุมตนเองทั้งภายในและภายนอก ของโนวิกีสตริกแลนด์ สำหรับผู้ใหญ่ (The Adult Nowicky - Strickland Internal - External Control Scale) แบบทดสอบสภาวะความวิตกกังวล (State of Anxiety) และแบบทดสอบวัดสมรรถภาพทางกายของฮาร์วาร์ด (Harvard Step Test) ผลการศึกษาพบว่า

1. มีความสัมพันธ์ระหว่างสมรรถภาพทางกายกับความรู้สึกถึงคุณค่าแห่งตน โดยที่เมื่อระดับสมรรถภาพทางกายเพิ่มขึ้น ความรู้สึกถึงคุณค่าแห่งตนก็มีแนวโน้มจะเพิ่มขึ้นด้วย
2. ค่าเฉลี่ยของความรู้สึกถึงคุณค่าแห่งตนเพิ่มขึ้นตามระดับของสมรรถภาพทางกาย

3. มีความสัมพันธ์ระหว่างสมรรถภาพทางกายกับความสามารถในการควบคุมตนเอง โดยเมื่อระดับสมรรถภาพทางกายเพิ่มขึ้น ความสามารถในการควบคุมตนเองภายในก็เพิ่มมากขึ้นด้วย

4. มีความสัมพันธ์ระหว่างความรู้สึกถึงคุณค่าแห่งตนกับความสามารถในการควบคุมตนเอง โดยเมื่อความรู้สึกคุณค่าแห่งตนเพิ่มขึ้น ความสามารถในการควบคุมตนเองภายในก็เพิ่มมากขึ้นด้วย

5. มีความสัมพันธ์ระหว่างสมรรถภาพทางกายกับสภาวะของความวิตกกังวล โดยเมื่อระดับสมรรถภาพทางกายเพิ่มขึ้น สภาวะความวิตกกังวลก็มีแนวโน้มจะลดลง

6. สภาวะของความวิตกกังวลมีผลเพียง เล็กน้อย ต่อการแสดงออกในการทดสอบสมรรถภาพทางกาย

อุคม พิมพ์ (อุคม พิมพ์ 2526 : 17 - 19) ได้อ้างถึง แมคโกแวน (Mc Gowan) คอนเนล (Connell) เดบอย (Deboy) และแมคแกฟฟิแกน (Mc Gaffigan) ซึ่งทำการวิจัยดังต่อไปนี้คือ

แมคโกแวน (Mc Gowan) ทำการศึกษาในปี ค.ศ. 1968 เรื่องผลของสถานการณ์การแข่งขันที่มีต่อความสามารถทางกลไกของนักเรียนชายระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ที่มีควมวิตกกังวลสูงและต่ำ เพื่อศึกษาผลของระดับความวิตกกังวลดังกล่าวที่มีต่อความสามารถในการปฏิบัติงานของนักเรียน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ IPAT Self Analysis Form ซึ่งคิดขึ้นโดยแคทเทล (Cattell) และเชียร์ (Sheier) โดยนำไปทดสอบนักเรียนชาย 330 คน เพื่อจำแนกกลุ่มออกเป็น 2 พวกดังกล่าวนั้น ยังได้ใช้ขอทดสอบ Field - Goal Speed Test ของ Modified Johnson Basketball Ability Test วัดความสามารถทางกลไกอีกด้วย ปรากฏผลการศึกษาดังนี้

1. การเล่นกีฬาของกลุ่มที่มีความวิตกกังวลสูง ในสถานการณ์การแข่งขันที่เค้นกว่าการเล่นกีฬาในสถานการณ์เฉพาะบุคคลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

($p < .05$)

2. การเล่นเกมกีฬาของกลุ่มที่มีความวิตกกังวลต่ำในสถานการณ์การแข่งขัน ไม่มีความแตกต่างในการเล่นกีฬาในสถานการณ์เฉพาะบุคคล

3. เมื่อเกิดความแตกต่างระหว่างสถานการณ์เฉพาะบุคคลแล้ว การเล่นเกมกีฬาของทั้งสองกลุ่มในสถานการณ์การแข่งขัน ไม่มีความแตกต่าง

คอนเนล (Connell) ได้ทำการศึกษาในปี ค.ศ. 1967 เรื่อง "อิทธิพลของการแข่งขันที่มีต่อระดับความวิตกกังวลของนักกีฬาบาสเกตบอลหญิงของสถาบัน"

คอนเนล ได้ให้แบบทดสอบความวิตกกังวลชื่อ "State Trait Inventory (STAI)" ซึ่งคิดขึ้นโดย สปีลเบอร์เกอร์ กอร์ซัค และ ลูชีน (Spielberger, Gorsuch and Lushene) ไปทดสอบนักกีฬาบาสเกตบอลหญิงของวิทยาลัยสปริงฟิลด์ (Springfield College) จำนวน 11 คน อายุระหว่าง 17 - 21 ปี ผลการศึกษาพบว่า

1. ค่ากลาง (Mean) ของ "Trait Anxiety" ไม่มีความแตกต่างกันในสถานการณ์ระหว่างก่อนเหตุการณ์แข่งขัน และหลังเหตุการณ์แข่งขัน

2. มีความแตกต่างกันในระดับความวิตกกังวลเมื่ออยู่ในสภาพหลังการแข่งขัน ตัวแปรที่ทำให้ระดับความวิตกกังวลหลังการแข่งขัน มีนัยสำคัญเพราะการแพ้ของทีม

3. มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ระหว่างระดับความวิตกกังวลของการแข่งขัน 3 ครั้ง ที่มีลักษณะความวิตกกังวลต่ำ สาเหตุที่สำคัญคือ องค์ประกอบ 2 ประการ ได้แก่ ระดับความซับซ้อนของการแข่งขันกับปฏิกริยาทางอารมณ์ ที่ตอบสนองต่อการแพ้ของทีม

เดบอย (Deboy) ได้ทำการศึกษาในปี ค.ศ. 1972 เรื่อง "ผลของกีฬาทางน้ำ มวยปล้ำ วอลเลย์บอล และแบดมินตัน ที่มีต่อระดับความวิตกกังวลของนักกีฬาชายระดับอุดมศึกษา ที่มีความวิตกกังวลสูงมาก (Hyperanxious)" จุดมุ่งหมายของการวิจัย เพื่อศึกษาผลของกีฬาทางน้ำ มวยปล้ำ วอลเลย์บอล และแบดมินตัน ว่ามีต่อระดับความวิตกกังวลสูงมาก และเป็นแบบเรื้อรังในนักกีฬาชายระดับอุดมศึกษาอย่างไร เครื่องมือที่ใช้ในการทดสอบคือ "IPAT Self - Analysis Form" ซึ่งใช้ทดสอบนักกีฬาชายจำนวน 145 คน อายุระหว่าง 18 - 21 ปี ที่วิทยาลัยสปริงฟิลด์ (Springfield College) เพื่อหาระดับความวิตกกังวล ผลการศึกษาพบว่า

โปรแกรมของกิตาทั้ง 2 โปรแกรม มีผลต่อระดับความวิตกกังวลที่เป็นแบบเรื้อรัง ในนักศึกษาชายได้ แต่ไม่มีโปรแกรมใดที่ให้ผลดีกว่าอีกโปรแกรมหนึ่ง

แมคแกฟฟิแกน (Mc Gaffigan) ทำการศึกษาในปี ค.ศ. 1982 เรื่อง "ความสัมพันธ์ระหว่างระดับความวิตกกังวลกับระดับสมรรถภาพทางกายของผู้บริหารบริษัท" จุดมุ่งหมายของการวิจัยเพื่อศึกษาระดับของ "State Anxiety" ของบุคคล สามารถ บ่งได้ควาย ผลรวมของตัวแปรต่อไปนี้หรือไม่ คะแนนของ "Trait Anxiety" ระดับ สมรรถภาพทางกายและ/หรืออายุของบุคคล กลุ่มประชากรเป็นผู้บริหารบริษัทโทรศัพท์ จำนวน 37 คน และเครื่องมือที่ใช้ทดสอบคือ "State Trait Anxiety Inventory (STAI)" เพื่อวัดระดับความวิตกกังวลกับ "Astrand Work Test" โดยใช้กับ จักรยานวัดงาน เพื่อหาระดับสมรรถภาพทางกายด้วยวิธีของ "Aerobic Capacity" จากซีฟเฟอร์เพื่อปฏิบัติงานจนถึงระดับสูงสุด (Submaximal Work) ผลการศึกษาพบว่า อายุ "Trait Anxiety" และระดับสมรรถภาพทางกายไม่เป็นตัวบ่งชี้ "State Anxiety" โดยอย่างมีนัยสำคัญ ($p > .05$) นอกจากนั้น "State Anxiety" ของบุคคลกลุ่มนี้ ไม่อาจกำหนดได้จากระดับ "Trait Anxiety" ระดับสมรรถภาพ ทางกายหรืออายุของเขาเหล่านั้น

จากการศึกษากังกล่าวแล้ว จะเห็นได้ว่า ความวิตกกังวลมีผลต่อการเล่นกีฬา มาก ฉะนั้น ในประเทศไทย ควรจะได้ให้ความสนใจ โดยเฉพาะผู้ฝึกกีฬาควรจะได้ให้ความสนใจ ในเรื่องนี้เป็นอย่างยิ่ง ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาในเรื่องความวิตกกังวล ที่มีผลต่อนักกีฬาของไทย เพื่อเป็นประโยชน์ต่อการกีฬาของไทย ในการที่จะให้ผู้ที่เกี่ยวข้อง ได้ทราบ และนำไปพิจารณาแก้ไขให้กับนักกีฬาในทีม เพื่อให้ นักกีฬาของเรามีความสมบูรณ์ พร้อมทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ

เอกสารและงานวิจัยในประเทศ

วรณี รักธรรม (วรณี รักธรรม 2515 : 56) ได้ศึกษาเปรียบเทียบ ความวิตกกังวล และความตึงเครียดสัมฤทธิ์ และความรู้สึกรับนิคชอบของเด็กไทย

เชื้อชาติไทย และเด็กไทยเชื้อชาติจีน โดยใช้กลุ่มตัวอย่าง 240 คน พบว่า ในกลุ่มตัวอย่าง เด็กไทยเชื้อชาติไทย เด็กหญิงมีความวิตกกังวลสูงกว่าเด็กชาย

ฐีพ อ่อนโคกสูง (ฐีพ อ่อนโคกสูง 2516 : 89) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพการแสดงตัว ความวิตกกังวล ความเชื่อมั่นในตนเองกับคุณธรรมพลเมืองที่ใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จากโรงเรียนในจังหวัดนครราชสีมา บุรีรัมย์ ชัยภูมิ สุรินทร์ และศรีสะเกษ ในปี พ.ศ. 2515 ผลจากการศึกษาพบว่า ความวิตกกังวลมีความสัมพันธ์ทางลบกับความเชื่อมั่นในตนเอง และบุคลิกภาพการแสดงตัว จากการศึกษาครั้งนี้พบว่า เด็กชายและหญิง มีความวิตกกังวลไม่แตกต่างกัน

วัลลภ กันทรพิทย์ (วัลลภ กันทรพิทย์ 2513 : 111) ได้ศึกษาเรื่อง การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความตั้งใจเรียน ระดับความปรารถนาในการสอบ และความวิตกกังวลในการเรียน กับความสำเร็จในการเรียนของนักเรียนประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2512 จากสถานศึกษาภาคกลาง 4 แห่ง จำนวน 500 คน พบว่า นักเรียนหญิงมีค่าเฉลี่ยของคะแนนความตั้งใจเรียน และความวิตกกังวลมากกว่านักเรียนชาย ส่วนด้านอื่น ๆ ไม่พบความแตกต่างระหว่างเพศ

วันเพ็ญ อายุการ (วันเพ็ญ อายุการ 2512 : 89 - 90) ศึกษาพบว่า การอบรมสั่งสอนของพ่อแม่ ครูอาจารย์ ถ้าหากเข้มงวดกวดขันมาก จะทำให้เด็กไม่กล้าแสดงความคิดเห็น คอยทำตามคำสั่งของผู้ใหญ่เท่านั้น ขาดความริเริ่มสร้างสรรค์ ไม่มีความเชื่อมั่นในตนเอง ซึ่งลักษณะดังกล่าวแสดงถึงความวิตกกังวลของนักเรียน

สุรเกียรติ์ ลิ้มเจริญ (สุรเกียรติ์ ลิ้มเจริญ 2523 : 57) กล่าวว่า จากผลการศึกษาของคนอื่น ๆ สรุปว่า การที่พ่อแม่ ผู้ปกครอง เข้มงวดกวดขันกับเด็ก น่าจะทำให้เกิดความวิตกกังวล ดังนั้น ระเบียบวินัยแบบเข้มงวดกวดขัน น่าจะมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความวิตกกังวลด้วย แต่ผลการศึกษาของสุรเกียรติ์ ลิ้มเจริญ ไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างกัน เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยเป็นเด็ก (อายุ 11 - 12 ปี) พัฒนาการในด้านความคิดของเด็กยังเจริญไม่มาก และวัฒนธรรมไทยยังปลูกฝังให้เด็กเชื่อฟัง และปฏิบัติตามผู้ใหญ่ แม้ครูจะเข้มงวดกับเด็ก เด็กก็ไม่รู้สึกกระทบกระเทือนจิตใจมากนัก ทำให้

เด็กไม่ค่อยมีความวิตกกังวล ฉะนั้น จึงปรากฏผลในการวิจัยครั้งนี้ว่า ระเบียบวินัยแบบเข้มงวดกวดขัน และความวิตกกังวลของนักเรียนไม่เกี่ยวข้องกัน

วินิจ เกตุขำ (วินิจ เกตุขำ 2515 : 85) ศึกษาพบว่า การให้การอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรัก มีความสัมพันธ์ลึกลับกับความวิตกกังวลของเด็ก ซึ่งหมายความว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรักมาก เด็กจะมีความวิตกกังวลน้อย แต่หาให้ความรักน้อย เด็กจะมีความวิตกกังวลมาก

วิกรม กมลสุโกศล (วิกรม กมลสุโกศล 2518 : 105) ศึกษาพบว่า นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบทอดทิ้ง และแบบให้ควบคุมครอบงำเกินไป มีความวิตกกังวลสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย

ปราณีต สุขอุดม (ปราณีต สุขอุดม 2514 : 81) พบว่า เด็กที่มีการแสดงออกทางอารมณ์ในลักษณะเครียด ตื่นเต้นง่าย และวุ่นวาย อันเป็นลักษณะของผู้มีความวิตกกังวล มีความสัมพันธ์ทางลบกับความสามารถในการรับผิดชอบ

สมัญญา เสียงใส (สมัญญา เสียงใส 2521 : 29) พบว่า นักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีคะแนนความวิตกกังวลด้านสังคมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 คือ นักเรียนหญิงมีความวิตกกังวลด้านสังคมมากกว่านักเรียนชาย แสดงว่า นักเรียนหญิงมีความวิตกกังวลด้านสังคมมากกว่านักเรียนชาย ส่วนความวิตกกังวลด้านส่วนตัว และด้านการเรียนกับอาชีพ พบว่า นักเรียนทั้งสองกลุ่มมีความวิตกกังวลไม่แตกต่างกัน

ประสิทธิ์ บัวคลี่ (ประสิทธิ์ บัวคลี่ 2514 : 90) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความวิตกกังวล ความเกรงใจ และความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนไทยและนักเรียนนานาชาติ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 พบว่า ในกลุ่มนักเรียนนานาชาติ เพศหญิงมีความวิตกกังวลมากกว่าเพศชาย กลุ่มตัวอย่างนักเรียนไทยมีความวิตกกังวลสูงกว่านักเรียนนานาชาติ และความวิตกกังวลมีความสัมพันธ์ทางลบกับความคิดสร้างสรรค์ แต่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

✓ มานิต ถนอมพวงเสรี (มานิต ถนอมพวงเสรี 2522 : 15) กล่าวว่า ความวิตกกังวลมีความสัมพันธ์ทางตรงข้ามกับงานที่สลับซับซ้อน ความวิตกกังวลซึ่งอยู่ในระดับสูงเกินไปจะไปขัดหรือเป็นอุปสรรคต่อการทำงานด้านต่าง ๆ แต่ความวิตกกังวลระดับ

ปานกลางอาจช่วยให้การทำงานดีขึ้น ความวิตกกังวลเหมือนแรงขับที่ช่วยกระตุ้นให้อินทรีย์
เกิดพลัง ที่จะทำพฤติกรรมบางอย่าง ความวิตกกังวลจะช่วยในการทำงานได้ แต่ถางาน
ยากขึ้นอาจเป็นตัวขัดขวางการทำงานได้

เอ็ดมุนด์ เชียร์นีย์ (เอ็ดมุนด์ เชียร์นีย์ 2522 : 16) กล่าวว่า เมื่อ
คนเราเกิดความวิตกกังวล จะมีความต้องการแยกตัวอยู่อย่างโดดเดี่ยว มากกว่าการรวม
กลุ่มกัน เพราะการรวมกลุ่มกันเป็นการเพิ่มความวิตกกังวลให้สูงขึ้นกว่าเดิม ซึ่งสรุปได้ว่า
การที่มนุษย์มารวมกันอยู่บางครั้งก็เป็นสิ่งที่ดี และบางครั้งก็เป็นสิ่งที่ไม่ดี

จาร์จ เงินดี (จาร์จ เงินดี 2519 : 13 - 14) กล่าวว่า จากการ
ศึกษาในคานต่าง ๆ ของความวิตกกังวลในต่างประเทศนั้น พบว่า ความวิตกกังวลมีความ
สัมพันธ์แบบตรงข้ามกับงานที่สลับซับซ้อน ความวิตกกังวลที่อยู่ในระดับสูงเกินไป จะไปขัด
หรือเป็นอุปสรรคต่อการทำงาน แต่ความวิตกกังวลในระดับปานกลางอาจช่วยให้การทำงาน
ดีขึ้น ฉะนั้น ความวิตกกังวลจึงเป็นส่วนช่วยส่งเสริมประสิทธิภาพในการทำงานและเพิ่ม
ความเร็ว แต่ผลของความวิตกกังวลอาจจะขัดขวางในการทำงานในตอนเริ่มต้นได้ พอ
คุ้นเคยกับงานที่ทำหรือสร้างนิสัยในการทำงานถูกต้องแล้ว ความวิตกกังวลจะช่วยในการ
ทำงานได้ ในเวลาเดียวกันแรงขับที่เป็นผลดีนั้น หากงานนั้นยากขึ้น อาจเป็นตัวขัดขวาง
การทำงานได้

จากผลของการวิจัยในคานต่าง ๆ ของความวิตกกังวลในประเทศ เป็นแนวทาง
ที่แสดงให้เห็นว่า ความวิตกกังวลของนักกีฬา มีสาเหตุมาจากสภาพแวดล้อมต่าง ๆ ได้
หลายประการ ซึ่งแล้วแต่แต่ละบุคคลที่แตกต่างกันทั้งในสภาพเฉพาะตัว และสภาพเฉพาะ
สถานการณ์

สมมุติฐานในการศึกษาคนกว่า

1. นักกีฬาประเภททีมที่มีการปะทะ (บาสเกตบอล) มีความวิตกกังวลเฉพาะ
สถานการณ์ (State Anxiety) แตกต่างกับนักกีฬาประเภททีมที่ไม่มีการปะทะ
(วอลเลย์บอล) ก่อนการแข่งขันและหลังการแข่งขันในรอบแรก รอบที่สอง รอบรองชนะเลิศ
และรอบชิงชนะเลิศ

2. นักกีฬาประเภททีมที่มีการปะทะ (บาสเกตบอล) คูชิงชนะเลิศ มีความวิตกกังวลเฉพาะสถานการณ์ ก่อนการแข่งขันและหลังการแข่งขันแตกต่างกัน ในรอบแรก รอบที่สอง รอบรองชนะเลิศ และรอบชิงชนะเลิศ

3. นักกีฬาประเภททีมที่ไม่มีการปะทะ (วอลเลย์บอล) คูชิงชนะเลิศ มีความวิตกกังวลเฉพาะสถานการณ์ ก่อนการแข่งขันและหลังการแข่งขันแตกต่างกัน ในรอบแรก รอบที่สอง รอบรองชนะเลิศ และรอบชิงชนะเลิศ

4. นักกีฬาประเภททีมที่มีการปะทะ (บาสเกตบอล) มีความวิตกกังวลเฉพาะสถานการณ์ ระหว่างก่อนการแข่งขันกับหลังการแข่งขัน ในการแข่งขันรอบแรก รอบที่สอง รอบรองชนะเลิศ และรอบชิงชนะเลิศ แตกต่างกัน

5. นักกีฬาประเภททีมที่ไม่มีการปะทะ (วอลเลย์บอล) มีความวิตกกังวลเฉพาะสถานการณ์ระหว่างก่อนการแข่งขันกับหลังการแข่งขัน ในการแข่งขันรอบแรก รอบที่สอง รอบรองชนะเลิศ และรอบชิงชนะเลิศ แตกต่างกัน

6. เปรียบเทียบความวิตกกังวลเฉพาะตัว (Trait Anxiety) ของนักกีฬาประเภททีมที่มีการปะทะ (บาสเกตบอล) และนักกีฬาประเภททีมที่ไม่มีการปะทะ (วอลเลย์บอล) ระหว่างก่อนการแข่งขันกับหลังการแข่งขัน

6.1 ความวิตกกังวลเฉพาะตัว ระหว่างนักกีฬาประเภททีมที่มีการปะทะ (บาสเกตบอล) กับนักกีฬาประเภททีมที่ไม่มีการปะทะ (วอลเลย์บอล) ก่อนการแข่งขันและหลังการแข่งขัน มีความแตกต่างกัน

6.2 ความวิตกกังวลเฉพาะตัวของนักกีฬาประเภททีมที่มีการปะทะ (บาสเกตบอล) ก่อนการแข่งขันและหลังการแข่งขัน มีความแตกต่างกัน

6.3 ความวิตกกังวลเฉพาะตัวของนักกีฬาประเภททีมที่ไม่มีการปะทะ (วอลเลย์บอล) ก่อนการแข่งขันและหลังการแข่งขัน มีความแตกต่างกัน

6.4 ความวิตกกังวลเฉพาะตัวของนักกีฬาประเภททีมที่มีการปะทะ (บาสเกตบอล) ระหว่างคูชิงชนะเลิศ ก่อนการแข่งขันและหลังการแข่งขัน มีความแตกต่างกัน

6.5 ความวิตกกังวลเฉพาะตัวของนักกีฬาประเภททีมที่ไม่มีการปะทะ (วอลเลย์บอล) ระหว่างคู่แข่งขณะ เลิศ ก่อนการแข่งขันและหลังการแข่งขัน มีความแตกต่างกัน

6.6 ความวิตกกังวลเฉพาะตัวของนักกีฬาประเภททีมที่มีการปะทะ (บาสเกตบอล) และนักกีฬาประเภททีมที่ไม่มีการปะทะ (วอลเลย์บอล) ก่อนการแข่งขันและหลังการแข่งขัน มีความแตกต่างกัน

วิธีดำเนินการ

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในการศึกษานี้ คือนักกีฬาประเภททีมหญิง จำนวน 211 คน เป็นนักกีฬาประเภททีมที่มีการปะทะ (บาสเกตบอล) จำนวน 115 คน และนักกีฬาประเภททีมที่ไม่มีการปะทะ (วอลเลย์บอล) จำนวน 96 คน ซึ่งเข้าแข่งขันในกีฬาวิทยาลัยพลศึกษาทั่วประเทศ ครั้งที่ 10 ณ จังหวัดมหาสารคาม ระหว่างวันที่ 9 - 18 ธันวาคม 2527 ได้มาจากการเลือกโดยจงใจ (Purposive Sampling)

นักกีฬาสเกตบอลประเภททีมหญิง 115 คน จากวิทยาลัยพลศึกษา ที่ส่งเข้าแข่งขัน 11 แห่ง ดังรายชื่อต่อไปนี้

1. วิทยาลัยพลศึกษากรุงเทพ	7. วิทยาลัยพลศึกษาอุดรธานี
2. วิทยาลัยพลศึกษาชลบุรี	8. วิทยาลัยพลศึกษาเชียงใหม่
3. วิทยาลัยพลศึกษาศรีสะเกษ	9. วิทยาลัยพลศึกษาชุมพร
4. วิทยาลัยพลศึกษาสุโขทัย	10. วิทยาลัยพลศึกษาลำปาง
5. วิทยาลัยพลศึกษาสมุทรสาคร	11. วิทยาลัยพลศึกษาสุพรรณบุรี
6. วิทยาลัยพลศึกษามหาสารคาม	

นักกีฬาวอลเลย์บอลประเภททีมหญิง 96 คน จากวิทยาลัยพลศึกษาที่ส่งเข้าแข่งขัน 9 แห่ง ดังรายชื่อต่อไปนี้

1. วิทยาลัยพลศึกษากรุงเทพ	6. วิทยาลัยพลศึกษาชุมพร
2. วิทยาลัยพลศึกษาเชียงใหม่	7. วิทยาลัยพลศึกษาลำปาง
3. วิทยาลัยพลศึกษามหาสารคาม	8. วิทยาลัยพลศึกษาชลบุรี
4. วิทยาลัยพลศึกษาสุพรรณบุรี	9. วิทยาลัยพลศึกษาอุดรธานี
5. วิทยาลัยพลศึกษาศรีสะเกษ	

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้แบบทดสอบความวิตกกังวลชื่อ "State Trait Anxiety Inventory" ชื่อย่อว่า "STAI" เป็นแบบสอบถามประเมินผลตนเอง (Self Evaluation Questionnaire) ที่สร้างขึ้นโดย ซี. เอฟ. สปีลเบิร์กเกอร์ (C.F. Spielberger) อาร์. แอล. กอร์ซุช (R.L. Gorsuch) และอาร์. ลูชัน (R. Lushene) ซึ่ง อุกม พินพา ได้เรียบเรียงขึ้นเป็นภาษาไทย

แบบทดสอบความวิตกกังวล (STAI) นี้ได้มีการหาความเที่ยงตรง (Validity) แล้ว โดยเปรียบเทียบกับแบบทดสอบความวิตกกังวลของแคทเทล (Cattell's IPAT) แบบทดสอบความวิตกกังวลของเทลเลอร์ (Taylor's MAS) ได้ค่าความเที่ยงตรง .75 : .77. .78 : .83 ตามลำดับ (Connell. 1976 : 20 อ้างอิงมาจาก Spielberger. 1970 : 8)

✓ ลักษณะของแบบทดสอบ เป็นแบบสอบถามซึ่งประกอบด้วยข้อความที่แสดงถึงลักษณะของความวิตกกังวล มีทั้งหมด 40 ข้อ แบ่งออกเป็น 2 ตอน ๆ ละ 20 ข้อ

ตัวอย่างแบบสอบถาม

- 0 ขาพเจ้ารู้สึกมั่นใจ
- 00 ขาพเจ้ารู้สึกเกร็ง เครียด
- 000 ขาพเจ้ารู้สึกสบายใจ

วิธีการตอบแบบสอบถาม ในแบบสอบถามมีช่องให้เลือก 4 ช่อง ให้นักศึกษาพิจารณาความแต่ละข้อที่ตรงกับความรู้สึกมากที่สุด และให้เลือกเพียงคำตอบเดียว และตอบทุกข้อ ห้ามเว้นว่าง

เกณฑ์การให้คะแนน การตรวจให้คะแนนนี้ใช้เลย (Key) ดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 สำหรับข้อ 1, 2, 5, 8, 10, 11, 14, 15, 16, 19, 20

1	คะแนนเมื่อกาเครื่องหมาย $\neq$ ในช่อง	4
2	คะแนนเมื่อกาเครื่องหมาย $\neq$ ในช่อง	3
3	คะแนนเมื่อกาเครื่องหมาย $\neq$ ในช่อง	2
4	คะแนนเมื่อกาเครื่องหมาย $\neq$ ในช่อง	1

สำหรับข้อ 3, 4, 6, 7, 9, 12, 13, 17, 18

1	คะแนนเมื่อกาเครื่องหมาย $\neq$ ในช่อง	1
2	คะแนนเมื่อกาเครื่องหมาย $\neq$ ในช่อง	2
3	คะแนนเมื่อกาเครื่องหมาย $\neq$ ในช่อง	3
4	คะแนนเมื่อกาเครื่องหมาย $\neq$ ในช่อง	4

ตอนที่ 2 สำหรับข้อ 21, 26, 27, 30, 33, 36 และ 39

1	คะแนนเมื่อกาเครื่องหมาย $\neq$ ในช่อง	4
2	คะแนนเมื่อกาเครื่องหมาย $\neq$ ในช่อง	3
3	คะแนนเมื่อกาเครื่องหมาย $\neq$ ในช่อง	2
4	คะแนนเมื่อกาเครื่องหมาย $\neq$ ในช่อง	1

สำหรับข้อ 22, 23, 24, 25, 28, 29, 31, 32, 34, 35, 37, 38, 40

1	คะแนนเมื่อกาเครื่องหมาย $\neq$ ในช่อง	1
2	คะแนนเมื่อกาเครื่องหมาย $\neq$ ในช่อง	2
3	คะแนนเมื่อกาเครื่องหมาย $\neq$ ในช่อง	3
4	คะแนนเมื่อกาเครื่องหมาย $\neq$ ในช่อง	4

เมื่อรวมคะแนนแล้วได้คะแนนน้อย แสดงว่ามีความวิตกกังวลน้อย ถ้าได้คะแนนสูง แสดงว่า มีความวิตกกังวลสูง (วิชา ศรีศักยวาท 2517 : 8)

ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามไปลองใช้กับนักกีฬาบาสเกตบอล และวอลเลย์บอล
จำนวน 11 คน ปรากฏว่า ได้ค่าความเชื่อมั่นความวิตกกังวลเฉพาะสถานการณ์ (State
Anxiety) มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา .991 ($r = .991, ** P < .01$) และ
ความวิตกกังวลเฉพาะตัว (Trait Anxiety) มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา .752
($r = .752, ** P < .01$) แสดงว่า แบบทดสอบความวิตกกังวล (STAI)
มีความเชื่อมั่นสูงทั้งทางความวิตกกังวลเฉพาะสถานการณ์ และความวิตกกังวลเฉพาะตัว
ซึ่งเหมาะสมที่จะนำไปใช้ในการศึกษาครั้งนี้

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. นำแบบทดสอบความวิตกกังวล (STAI) ไปทดลองใช้กับทีมบาสเกตบอลหญิง
และทีมวอลเลย์บอลหญิง ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาเขตพลศึกษา เพื่อหาความ
เชื่อมั่นของแบบทดสอบ

2. การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยแบ่งการทดสอบออกเป็น 2 ตอน คือ

2.1 ตอนที่ 1 เป็นแบบทดสอบความวิตกกังวลเฉพาะสถานการณ์
(State Anxiety)

2.1.1 ใช้วัด 1 ชั่วโมง ก่อนการแข่งขัน

2.1.2 ใช้วัด 1 ชั่วโมง หลังการแข่งขัน

2.2 ตอนที่ 2 เป็นแบบทดสอบความวิตกกังวลเฉพาะตัว
(Trait Anxiety)

2.2.1 ใช้วัดก่อนการแข่งขันครั้งแรก 1 วัน

2.2.2 ใช้วัดหลังการแข่งขันเสร็จสิ้นไปแล้ว 1 สัปดาห์

(Connell. 1976 : 19 - 20)

3. การวิจัยวัดความวิตกกังวลในการแข่งขัน 4 ครั้ง
โดยแบ่งการทดสอบออกเป็น 4 รอบ ดังต่อไปนี้ คือ

3.1	รอบแรก	บาสเกตบอล	11 ทีม	รวมจำนวน	115 คน
		วอลเลย์บอล	9 ทีม	รวมจำนวน	96 คน
3.2	รอบที่สอง	บาสเกตบอล	8 ทีม	รวมจำนวน	84 คน
		วอลเลย์บอล	8 ทีม	รวมจำนวน	62 คน
3.3	รอบรองชนะเลิศ	บาสเกตบอล	4 ทีม	รวมจำนวน	40 คน
		วอลเลย์บอล	4 ทีม	รวมจำนวน	40 คน
3.4	รอบชิงชนะเลิศ	บาสเกตบอล	2 ทีม	รวมจำนวน	22 คน
		วอลเลย์บอล	2 ทีม	รวมจำนวน	22 คน

4. ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยร่วมกับผู้จัดการทีม และผู้ฝึกสอน
กีฬาประจำทีมของการแข่งขัน

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้เครื่องคอมพิวเตอร์ไอบีเอ็ม (I.B.M.) 370/138
โปรแกรมสำเร็จรูปสำหรับการวิจัยทางสังคมศาสตร์ (Statistical, Package for
the Social Science SPSS) ที่สถาบันบริการคอมพิวเตอร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ตามลำดับดังนี้

1. หาความเชื่อมั่นของแบบทดสอบความวิตกกังวล (STAI) โดยใช้
สัมประสิทธิ์แอลฟา (α - coefficient) ของครอนบาค (Cronbach)
(ลวน สายยศ และ อังภา สายยศ 2524 : 171)

2. เปรียบเทียบความวิตกกังวลเฉพาะสถานการณ์ (State Anxiety)
ระหว่างนักกีฬาประเภททีมที่มีการปะทะ (บาสเกตบอล) กับนักกีฬาประเภททีมที่ไม่มีการ
ปะทะ (วอลเลย์บอล) ก่อนการแข่งขัน และหลังการแข่งขัน ในรอบแรก รอบที่สอง
รอบรองชนะเลิศ และรอบชิงชนะเลิศ โดยวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วม (Analysis
of Covariance) (Winer. 1971 : 518 - 526)

3. เปรียบเทียบความวิตกกังวลเฉพาะสถานการณ์ (State Anxiety) ของนักกีฬาประเภททีมที่มีการปะทะ (บาสเกตบอล) ก่อนการแข่งขันและหลังการแข่งขัน ของคู่ชิงชนะเลิศ ในรอบแรก รอบที่สอง รอบรองชนะเลิศ และรอบชิงชนะเลิศ โดยวิเคราะห์ ความแปรปรวนรวม (Analysis of Covariance) (Winer, 1971 : 518 - 526)

4. เปรียบเทียบความวิตกกังวลเฉพาะสถานการณ์ (State Anxiety) ของนักกีฬาประเภททีมที่ไม่มีการปะทะ (วอลเลย์บอล) ก่อนการแข่งขันและหลังการแข่งขัน ของคู่ชิงชนะเลิศ ในรอบแรก รอบที่สอง รอบรองชนะเลิศ และรอบชิงชนะเลิศ โดยวิเคราะห์ ความแปรปรวนรวม (Analysis of Covariance) (Winer, 1971 : 518 - 526)

5. เปรียบเทียบความวิตกกังวลเฉพาะสถานการณ์ (State Anxiety) ของนักกีฬาประเภททีมที่มีการปะทะ (บาสเกตบอล) ระหว่างก่อนการแข่งขันกับหลัง การแข่งขันในการแข่งขันรอบแรก รอบที่สอง รอบรองชนะเลิศ และรอบชิงชนะเลิศ โดยใช้ $t - test$ (dependent) (ประคอง กรรณสูตร 2523 : 120 - 122)

6. เปรียบเทียบความวิตกกังวลเฉพาะสถานการณ์ (State Anxiety) ของนักกีฬาประเภททีมที่ไม่มีการปะทะ (วอลเลย์บอล) ระหว่างก่อนการแข่งขันกับหลัง การแข่งขันในการแข่งขันรอบแรก รอบที่สอง รอบรองชนะเลิศ และรอบชิงชนะเลิศ โดยใช้ $t - test$ (dependent) (ประคอง กรรณสูตร 2523 : 120 - 122)

7. เปรียบเทียบความวิตกกังวลเฉพาะตัว (Trait Anxiety) ของนักกีฬา ประเภททีมที่มีการปะทะ (บาสเกตบอล) และนักกีฬาประเภททีมที่ไม่มีการปะทะ (วอลเลย์บอล) ระหว่างก่อนการแข่งขันกับหลังการแข่งขัน โดยใช้ $t - test$ (dependent) (ประคอง กรรณสูตร 2523 : 120 - 122)

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐาน

ค่าคะแนนเฉลี่ย (Mean) ใช้สูตร (ถ้วน สายยศ และอังกณ สายยศ 2524 : 71)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ $\bar{x}$	แทน	คะแนนเฉลี่ย
$\sum x$	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
N	แทน	จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง

ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Diviation) ใช้สูตร
(ลวน สายยศ และ อังคณา สายยศ 2524 : 77)

$$s = \sqrt{\frac{N \sum x^2 - (\sum x)^2}{N(N-1)}}$$

เมื่อ s	แทน	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
$\sum x$	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
$\sum x^2$	แทน	ผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง
N	แทน	จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง

2. หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบความวิตกกังวล (STAI) โดยใช้
สัมประสิทธิ์แอลฟา (α - coefficient) ของครอนบาค (Cronbach)
(ลวน สายยศ และ อังคณา สายยศ 2524 : 171)

$$\alpha = \frac{n}{n-1} \left[1 - \frac{2s_i^2}{s_t^2} \right]$$

α	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์ของความเชื่อมั่น
n	แทน	จำนวนข้อของแบบประเมิน
s_i^2	แทน	ผลรวมของความแปรปรวนของคะแนนรายข้อ
s_t^2	แทน	ความแปรปรวนของคะแนนแบบประเมินทั้งหมด

3. การวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วม (Analysis of Covariance) ของความวิตกกังวลเฉพาะสถานการณ์ (State Anxiety) ในเวลา ก่อนและหลัง การแข่งขันของนักกีฬาประเภททีมที่มีการปะทะ (บาสเกตบอล) กับนักกีฬาประเภททีม ที่ไม่มีการปะทะ (วอลเลย์บอล) ในการแข่งขันรอบแรก รอบที่สอง รอบรองชนะเลิศ และรอบชิงชนะเลิศ ตามลำดับการเก็บและวิเคราะห์ข้อมูล

รูปแบบของข้อมูล คือ

A		B		
X_{A1}	Y_{A1}	X_{B1}	Y_{B1}	
X_{A2}	Y_{A2}	X_{B2}	Y_{B2}	
X_{A3}	Y_{A3}	X_{B3}	Y_{B3}	
.	.	.	..	
.	.	.	.	
.	.	.	.	
.	.	.	.	
X_{An}	Y_{An}	X_{Bn}	Y_{Bn}	
Tx_A	Ty_A	Tx_B	Ty_B	Tx, Ty
$\bar{X}_A$	$\bar{Y}_A$	$\bar{X}_B$	$\bar{Y}_B$	

ให้	i	แทน คน และ j แทน กลุ่ม
เมื่อ	A	= กีฬาประเภททีมที่มีการปะทะ (บาสเกตบอล)
	B	= กีฬาประเภททีมที่ไม่มีการปะทะ (วอลเลย์บอล)
	X_{ij}	แทนคะแนน X ของแต่ละคนในแต่ละกลุ่ม เช่น
	X_{A1}	= คะแนน X ของคนที่ 1 ในกลุ่ม A
	X_{B1}	= คะแนน X ของคนที่ 1 ในกลุ่ม B
	X_{An}	= คะแนน X ของคนที่ n ในกลุ่ม A
	X_{Bn}	= คะแนน X ของคนที่ n ในกลุ่ม B
	Y_{ij}	แทนคะแนน y ของแต่ละคนในแต่ละกลุ่ม เช่น
	Y_{A1}	= คะแนน Y ของคนที่ 1 ในกลุ่ม A
	Y_{B1}	= คะแนน Y ของคนที่ 1 ในกลุ่ม B
	Y_{An}	= คะแนน Y ของคนที่ n ในกลุ่ม A
	Y_{Bn}	= คะแนน Y ของคนที่ n ในกลุ่ม B
	T_{xj}	แทนคะแนนรวม x ในกลุ่ม j เช่น
	T_{xA}	= คะแนนรวม X ของคนทั้งกลุ่ม A
	T_{xB}	= คะแนนรวม X ของคนทั้งกลุ่ม B
	T_{yj}	แทนคะแนนรวม Y ในกลุ่ม j เช่น
	T_{yA}	= คะแนนรวม Y ของคนทั้งกลุ่ม A
	T_{yB}	= คะแนนรวม Y ของคนทั้งกลุ่ม B
	T_x	แทนคะแนนรวม x ของคนทั้งหมดทุกกลุ่ม
	T_y	แทนคะแนนรวม y ของคนทั้งหมดทุกกลุ่ม
	$\bar{X}$	แทนคะแนนเฉลี่ย X ของคนทั้งหมดทุกกลุ่ม

ขั้นตอนการคำนวณ

1. คำนวณหาค่าผลบวกกำลังสองของส่วนเบี่ยงเบนระหว่างคะแนน X หรือ Y กับมัธยิมเลขคณิต (SS) หากำหนดค่าความเป็นอิสระ (df) ของคะแนน X , Y และคำนวณหาผลบวกของผลคูณระหว่างคะแนน x และ y (sum of products)

แหล่ง (Source)	df	$SS_x (X^2)$	$SS_y (Y^2)$	XY
ระหว่างกลุ่ม (Among group)	(K-1)	$SS_{ax} (X_a^2)$ $= (Tx_A^2 + Tx_B^2) / n$ $- \frac{Tx^2}{N}$	$SS_{ay} (Y_a^2)$ $= (Ty_A^2 + Ty_B^2) / n$ $- \frac{Ty^2}{N}$	$xya =$ $(Tx_j Ty_j) / n$ $- \frac{Tx \cdot Ty}{N}$
ภายในกลุ่ม (within group)	K(n-1)	$SS_{wx} (x^2_w)$ $= SS_{tx} - SS_{ax}$	$SS_{wy} (y^2_w)$ $= SS_{ty} - SS_{ay}$	$xyw =$ $xy_t - xya$
ทั้งหมด	(N-1)	$SS_{tx} (x^2_t)$ $= \sum x_{ij}^2 - \frac{Tx^2}{n}$	$SS_{ty} (y^2_t)$ $= \sum y_{ij}^2 - \frac{Ty^2}{n}$	$xyt =$ $(\sum x_{ij} y_{ij}) - \frac{(TxTy)}{N}$

เมื่อ $N = nk$

K	แทน	จำนวนกลุ่ม
n	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่างภายในแต่ละกลุ่ม
N	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด
$SS_{ax} (\sum x_a^2)$	แทน	ผลบวกกำลังสองของส่วนเบี่ยงเบนระหว่างคะแนน x กับมัธยฐานเลขคณิตระหว่างกลุ่ม
$SS_{ay} (\sum y_a^2)$	แทน	ผลบวกกำลังสองของส่วนเบี่ยงเบนระหว่างคะแนน y กับมัธยฐานเลขคณิตระหว่างกลุ่ม
$SS_{wx} (\sum x_w^2)$	แทน	ผลบวกกำลังสองของส่วนเบี่ยงเบนระหว่างคะแนน x กับมัธยฐานเลขคณิตภายในกลุ่ม
$SS_{wy} (\sum y_w^2)$	แทน	ผลบวกกำลังสองของส่วนเบี่ยงเบนระหว่างคะแนน y กับมัธยฐานเลขคณิตภายในกลุ่ม
$SS_{tx} (\sum x_t^2)$	แทน	ผลบวกกำลังสองของส่วนเบี่ยงเบนระหว่างคะแนน x กับมัธยฐานเลขคณิตทั้งหมด
$SS_{ty} (\sum y_t^2)$	แทน	ผลบวกกำลังสองของส่วนเบี่ยงเบนระหว่างคะแนน y กับมัธยฐานเลขคณิตทั้งหมด
$\sum xya$	แทน	ผลบวกของผลคูณของส่วนเบี่ยงเบนระหว่างกลุ่ม
$\sum xyw$	แทน	ผลบวกของผลคูณของส่วนเบี่ยงเบนภายในกลุ่ม
$\sum xyt$	แทน	ผลบวกของผลคูณของส่วนเบี่ยงเบนทั้งหมด
$\sum x^2_{ij}$	แทน	ผลรวมกำลังสองของคะแนน x ของแต่ละคนในแต่ละกลุ่ม
$\sum y^2_{ij}$	แทน	ผลรวมกำลังสองของคะแนน y ของแต่ละคนในแต่ละกลุ่ม

2. หาผลบวกของกำลังสองของส่วนที่เหลือหรือส่วนที่ปรับแล้ว (Computation of Adjusted) นั่นคือ หา $SS'y$ หาความแปรปรวนและทดสอบค่า F ดังนี้

แหล่ง (source)	df	SS'y (y'^2)	MS'y	F
ระหว่างกลุ่ม	K - 1	$SS'_{ay} = SS'_{ty}$ $- SS'_{wy}$	MS'_{ay} $\frac{SS'_{ay}}{df}$	$F = \frac{MS'_{ay}}{MS'_{wy}}$
ภายในกลุ่ม	K(n-1)	$SS'_{wy} = y_w^2$ $- \frac{(\sum xyw)^2}{x^2_w}$	MS'_{wy} $= \frac{SS'_{wy}}{df}$	
ทั้งหมด	N - 2	$SS'_{ty} = y_t^2 -$ $\frac{(\sum xyt)^2}{x^2_t}$		

F แทน ค่าทดสอบความแปรปรวนใน F - distribution
 เมื่อ MS'_{ay} แทน ความแปรปรวนระหว่างกลุ่ม
 MS'_{wy} แทน ความแปรปรวนภายในกลุ่ม

4. ทดสอบความแตกต่างของความวิตกกังวลก่อนการแข่งขันและหลังการแข่งขัน โดยใช้ t - test (dependent) (ประกอบ กรรณสูตร 2523 : 120 - 122)

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{N \sum D - (\sum D)^2}{(N - 1)}}$$

เมื่อ t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน t - distribution
$\sum D$	แทน	ผลรวมของผลต่างของความวิตกกังวลก่อนการแข่งขันและหลังการแข่งขันของกลุ่มตัวอย่าง
$\sum D^2$	แทน	ผลรวมกำลังสองของผลต่างของความวิตกกังวลก่อนการแข่งขันและหลังการแข่งขันของกลุ่มตัวอย่าง
N	แทน	จำนวนของกลุ่มตัวอย่าง
$(N - 1)$	แทน	ชั้นแห่งความเป็นอิสระ (df)

5. ทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของผลการทดสอบความวิตกกังวลระหว่างนักกีฬาบาสเกตบอลสมัครเล่นบอลของหญิงชนะเลิศ ก่อนและหลังการแข่งขัน โดยใช้สูตร (ประกอบ กรรณสูตร 2523 : 89 - 90)

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sigma(\bar{X}_1 - \bar{X}_2)}$$

$$\sigma(\bar{X} - \bar{X}) = \sqrt{\frac{\sum X_1^2 + \sum X_2^2}{N_1 + N_2 - 2} \left[\frac{1}{N_1} + \frac{1}{N_2} \right]}$$

เมื่อ	t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณา ใน t - distribution.
	$\bar{x}_1$	แทน	คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มที่ 1
	$\bar{x}_2$	แทน	คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มที่ 2
	$(\bar{x}_1 - \bar{x}_2)$	แทน	ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของค่าเฉลี่ย
	$\sum x_1^2, \sum x_2^2$	แทน	ผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสองของกลุ่มที่ 1 กับกลุ่มที่ 2 ตามลำดับ
	N_1	แทน	จำนวนของกลุ่มตัวอย่างที่ 1
	N_2	แทน	จำนวนของกลุ่มตัวอย่างที่ 2

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในบทนี้ เป็นการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล และการแปลความหมายของการวิเคราะห์ข้อมูลประกอบ ซึ่งแบ่งออกตามลำดับดังนี้คือ

1. ทหาความเชื่อมั่นของแบบทดสอบความวิตกกังวล (STAI) โดยใช้สัมประสิทธิ์แอลฟา (α -coefficient) ของครอนบาค (Cronbach)
2. เปรียบเทียบความวิตกกังวลเฉพาะสถานการณ์ (State Anxiety) ระหว่างนักกีฬาประเภททีมที่มีการปะทะ (บาสเกตบอล) กับนักกีฬาประเภททีมที่ไม่มีการปะทะ (วอลเลย์บอล) ก่อนการแข่งขันและหลังการแข่งขันในรอบแรก รอบที่สอง รอบรองชนะเลิศ และรอบชิงชนะเลิศ โดยวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วม (Analysis of Covariance)
3. เปรียบเทียบความวิตกกังวลเฉพาะสถานการณ์ (State Anxiety) ของนักกีฬาประเภททีมที่มีการปะทะ (บาสเกตบอล) ก่อนการแข่งขันและหลังการแข่งขันของคู่ชิงชนะเลิศ ในรอบแรก รอบที่สอง รอบรองชนะเลิศ และรอบชิงชนะเลิศ
4. เปรียบเทียบความวิตกกังวลเฉพาะสถานการณ์ (State Anxiety) ของนักกีฬาประเภททีมที่ไม่มีการปะทะ (วอลเลย์บอล) ก่อนการแข่งขันและหลังการแข่งขันของคู่ชิงชนะเลิศในรอบแรก รอบที่สอง รอบรองชนะเลิศ และรอบชิงชนะเลิศ
5. เปรียบเทียบความวิตกกังวลเฉพาะสถานการณ์ (State Anxiety) ของนักกีฬาประเภททีมที่มีการปะทะ (บาสเกตบอล) ระหว่างก่อนการแข่งขันและหลังการแข่งขัน ในการแข่งขันรอบแรก รอบที่สอง รอบรองชนะเลิศ และรอบชิงชนะเลิศ
6. เปรียบเทียบความวิตกกังวลเฉพาะสถานการณ์ (State Anxiety) ของนักกีฬาประเภททีมที่ไม่มีการปะทะ (วอลเลย์บอล) ระหว่างก่อนการแข่งขันกับหลังการแข่งขัน ในการแข่งขันรอบแรก รอบที่สอง รอบรองชนะเลิศ และรอบชิงชนะเลิศ

7. เปรียบเทียบความวิตกกังวลเฉพาะตัว (Trait Anxiety)

ของนักกีฬาประเภททีมที่มีการปะทะ (บาสเกตบอล) และนักกีฬาประเภททีมที่ไม่มีการปะทะ (วอลเลย์บอล) ระหว่างก่อนการแข่งขันกับหลังการแข่งขัน

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

N	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
r	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α - coefficient)
$\bar{X}$	แทน	ค่าเฉลี่ยของคะแนนความวิตกกังวล
S.D.	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนน
F	แทน	ค่าทดสอบความแปรปรวนใน F - distribution
df	แทน	ชั้นของความแปรปรวนระหว่างกลุ่ม
SS'	แทน	ผลรวมของความเบี่ยงเบนกำลังสอง
MS'	แทน	ค่าความแปรปรวนระหว่างกลุ่ม
t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน t - distribution
$\sigma_{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}$	แทน	ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของค่าเฉลี่ย
บาสเกตบอล	แทน	กีฬาประเภททีมที่มีการปะทะ
วอลเลย์บอล	แทน	กีฬาประเภททีมที่ไม่มีการปะทะ
1	แทน	การแข่งขันในรอบแรก
2	แทน	การแข่งขันในรอบที่สอง
3	แทน	การแข่งขันในรอบรองชนะเลิศ
4	แทน	การแข่งขันในรอบชิงชนะเลิศ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลและแปลความหมาย

1. หากความเชื่อมั่นของแบบทดสอบความวิตกกังวล โดยใช้สัมประสิทธิ์แอลฟา (α - coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) ก็ปรากฏตามตาราง 1

ตาราง 1 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของคะแนนความวิตกกังวล

แบบทดสอบความวิตกกังวล (STAI)	N	r
เฉพาะสถานการณ์ (State Anxiety)	11	.991**
เฉพาะตัว (Trait Anxiety)	11	.752**

$$**p < .01 \quad (r = .685)$$

จากตาราง 1 แสดงว่า แบบทดสอบความวิตกกังวลเฉพาะสถานการณ์ (State Anxiety) มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา .991 มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กล่าวคือ แบบทดสอบความวิตกกังวลเฉพาะสถานการณ์มีความเชื่อมั่นสูง เหมาะสมที่จะนำไปใช้ในการทดสอบ และแบบทดสอบความวิตกกังวลเฉพาะตัว (Trait Anxiety) มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา .752 มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กล่าวคือ แบบทดสอบความวิตกกังวลเฉพาะตัว มีความเชื่อมั่นสูง เหมาะสมที่จะนำไปใช้ในการทดสอบ

2. เปรียบเทียบความวิตกกังวลเฉพาะสถานการณ์ (State Anxiety) ระหว่างนักกีฬาประเภททีมที่มีการปะทะ (บาสเกตบอล) กับนักกีฬาประเภททีมที่ไม่มีการปะทะ (วอลเลย์บอล) ก่อนการแข่งขันและหลังการแข่งขัน รอบแรก รอบที่สอง รอบรองชนะเลิศ และรอบชิงชนะเลิศ ดังปรากฏตามตาราง 2

ตาราง 2 แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนรวมของความวิตกกังวลเฉพาะสถานการณ์
ระหว่างนักกีฬาประเภททีมที่มีการปะทะ (บาสเกตบอล) กับนักกีฬาประเภททีมที่ไม่
มีการปะทะ (วอลเลย์บอล) ก่อนการแข่งขันและหลังการแข่งขันในรอบแรก รอบที่สอง
รอบรองชนะเลิศ และรอบชิงชนะเลิศ

แหล่งความแปรปรวน	รอบ	SS	df	MS	F
ระหว่างกลุ่ม (บาสเกตบอล) (วอลเลย์บอล)	1	559.190	1	559.190	8.798*
ภายในกลุ่ม		13220.708	208	63.561	
ทั้งหมด		16564.417	210	78.878	
ระหว่างกลุ่ม	2	3.850	1	3.850	0.060
ภายในกลุ่ม		9168.150	143	64.113	
ทั้งหมด		10104.329	145	69.685	
ระหว่างกลุ่ม	3	103.901	1	103.901	1.487
ภายในกลุ่ม		5450.247	78	69.875	
ทั้งหมด		6124.222	80	76.553	
ระหว่างกลุ่ม	4	169.889	1	169.889	1.796
ภายในกลุ่ม		3978.555	42	64.608	
ทั้งหมด		4419.911	44	100.453	

*p < .05 ($F_{1,210} = 3.80$)

จากตาราง 2 แสดงว่า ความวิตกกังวลเฉพาะสถานการณ์ (State Anxiety) ระหว่างนักกีฬาประเภททีมที่มีการปะทะ (บาสเกตบอล) กับนักกีฬาประเภททีมที่ไม่มีการปะทะ (วอลเลย์บอล) ก่อนการแข่งขันและหลังการแข่งขันในรอบแรก มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนในรอบที่สอง รอบรองชนะเลิศ และรอบชิงชนะเลิศ ไม่แตกต่างกัน

3. เปรียบเทียบความวิตกกังวลเฉพาะสถานการณ์ (State Anxiety) ของนักกีฬาประเภททีมที่มีการปะทะ (บาสเกตบอล) ก่อนการแข่งขันและหลังการแข่งขันของคู่ชิงชนะเลิศ ในรอบแรก รอบที่สอง รอบรองชนะเลิศ และรอบชิงชนะเลิศ ดังปรากฏตามตาราง 3

ตาราง 3 แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วมของความวิตกกังวลเฉพาะสถานการณ์ของนักกีฬาประเภททีมที่มีการปะทะ (บาสเกตบอล) ก่อนการแข่งขันและหลังการแข่งขันของคู่ชิงชนะเลิศ ในรอบแรก รอบที่สอง รอบรองชนะเลิศ และรอบชิงชนะเลิศ

แหล่งความแปรปรวน	รอบ	SS	df	MS	F
นักกีฬาประเภททีมที่มีการปะทะ (บาสเกตบอล) ระหว่างทีมคู่ชิงชนะเลิศ ภายในกลุ่ม ทั้งหมด	1	860.261	1	860.261	7.626*
		2276.970	20	118.849	
		3145.478	22	142.972	
ระหว่างทีม ภายในกลุ่ม ทั้งหมด	2	41.218	1	41.218	1.592
		517.868	20	25.893	
		559.789	22	25.443	

ตาราง 3 (ต่อ)

แหล่งความแปรปรวน	รอบ	SS	df	MS	F
ระหว่างทีม ภายในกลุ่ม ทั้งหมด	3	272.743	1	272.743	8.790*
		620.572	20	31.029	
		898.609	22	40.846	
ระหว่างทีม ภายในกลุ่ม ทั้งหมด	4	546.589	1	546.589	8.472*
		1290.879	20	64.519	
		1887.217	22	88.510	

$$*p < .05 \quad (F_{1,22} = 4.30)$$

จากตาราง 3 แสดงว่า ความวิตกกังวลเฉพาะสถานการณ์ (State Anxiety) ของนักกีฬาประเภททีมที่มีการปะทะ (บาสเกตบอล) ก่อนการแข่งขันและหลังการแข่งขันของครึ่งชนะเลิศ ในรอบแรก รอบรองชนะเลิศ และรอบชิงชนะเลิศ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนในรอบที่สอง ไม่แตกต่างกัน

4. เปรียบเทียบความวิตกกังวลเฉพาะสถานการณ์ (State Anxiety) ของนักกีฬาประเภททีมที่ไม่มีการปะทะ (วอลเลย์บอล) ก่อนการแข่งขันและหลังการแข่งขันของครึ่งชนะเลิศ ในรอบแรก รอบที่สอง รอบรองชนะเลิศ และรอบชิงชนะเลิศ ดังปรากฏตาราง 4

ตาราง 4 แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วมของความวิตกกังวลเฉพาะสถานการณ์
ของนักกีฬาประเภททีมที่ไม่มีการปะทะ (วอลเลย์บอล) ก่อนการแข่งขันและหลังการ
แข่งขัน ของคู่ชิงชนะเลิศ ในรอบแรก รอบที่สอง รอบรองชนะเลิศ และรอบชิงชนะเลิศ

แหล่งความแปรปรวน	รอบ	SS	df	MS	F
นักกีฬาประเภททีมที่ไม่มีการปะทะ (วอลเลย์บอล) ระหว่างทีม คู่ชิงชนะเลิศ	1	15.380	1	15.380	0.470
ภายในกลุ่ม		622.151	19	32.745	
ทั้งหมด		661.864	21	31.517	
ระหว่างทีม	2	18.687	1	13.687	0.278
ภายในทีม		984.590	19	49.189	
ทั้งหมด		1220.864	21	58.113	
ระหว่างทีม	3	87.977	1	37.977	0.687
ภายในกลุ่ม		1050.526	19	55.291	
ทั้งหมด		1098.818	21	52.087	
ระหว่างทีม	4	418.827	1	418.827	5.011 *
ภายในกลุ่ม		1588.044	19	83.581	
ทั้งหมด		2318.455	21	110.165	

*p < .05 ($F_{1,21} = 4.32$)

จากตาราง 4 แสดงว่า ความวิตกกังวลเฉพาะสถานการณ์ (State Anxiety) ของนักกีฬาประเภททีมที่ไม่มีการปะทะ (วอลเลย์บอล) ก่อนการแข่งขันและหลังการแข่งขันของหญิงชนะเลิศ ในรอบชิงชนะเลิศ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนในรอบแรก รอบที่สอง และรอบรองชนะเลิศ ไม่แตกต่างกัน

5. เปรียบเทียบความวิตกกังวลเฉพาะสถานการณ์ (State Anxiety) ของนักกีฬาประเภททีมที่มีการปะทะ (บาสเกตบอล) ระหว่างก่อนการแข่งขันกับหลังการแข่งขันในรอบแรก รอบที่สอง รอบรองชนะเลิศ และรอบชิงชนะเลิศ ดังปรากฏตามตาราง 5

ตาราง 5 แสดงค่าความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของความวิตกกังวลเฉพาะสถานการณ์ของนักกีฬาประเภททีมที่มีการปะทะ (บาสเกตบอล) ระหว่างก่อนการแข่งขันกับหลังการแข่งขันในรอบแรก รอบที่สอง รอบรองชนะเลิศ และรอบชิงชนะเลิศ

กลุ่ม	รอบการแข่งขัน	จำนวน (N)	ก่อนการแข่งขัน		หลังการแข่งขัน		t
			$\bar{X}$	S.D	$\bar{X}$	S.D	
บาสเกตบอล	1	115	38.4174	7.5788	42.6384	9.4556	4.5435*
	2	84	40.9881	9.4569	42.6667	7.3784	1.5081
	3	40	39.5000	6.4251	38.7000	10.6631	0.5462
	4	23	33.8696	6.3910	34.6522	9.1383	0.3384

$$*p < .05 \quad (t = 2.000, n = 114)$$

จากตาราง 5 แสดงว่า ความวิตกกังวลเฉพาะสถานการณ์ (State Anxiety) ของนักกีฬาประเภททีมที่มีการปะทะ (บาสเกตบอล) ระหว่างก่อนการแข่งขันกับหลังการแข่งขัน ในรอบแรกมีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนในรอบที่สอง รอบรองชนะเลิศ และรอบชิงชนะเลิศ ไม่แตกต่างกัน

6. เปรียบเทียบความวิตกกังวลเฉพาะสถานการณ์ (State Anxiety) ของนักกีฬาประเภททีมที่ไม่มีการปะทะ (วอลเลย์บอล) ระหว่างก่อนการแข่งขันกับหลังการแข่งขัน ในรอบแรก รอบที่สอง รอบรองชนะเลิศ และรอบชิงชนะเลิศ

ตาราง 6 แสดงค่าความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของความวิตกกังวลเฉพาะสถานการณ์ ของนักกีฬาประเภททีมที่ไม่มีการปะทะ (วอลเลย์บอล) ระหว่างก่อนการแข่งขันกับหลังการแข่งขัน ในรอบแรก รอบที่สอง รอบรองชนะเลิศ และรอบชิงชนะเลิศ

กลุ่ม	รอบของการแข่งขัน	จำนวน (N)	ก่อนการแข่งขัน		หลังการแข่งขัน		t
			$\bar{X}$	S.D	$\bar{X}$	S.D	
วอลเลย์บอล	1	96	36.8958	6.9137	38.6250	7.6299	2.3398*
	2	62	38.7419	8.0570	42.3549	9.5661	2.7924*
	3	41	39.0976	8.5346	36.2927	6.2699	-1.7936
	4	22	36.9091	7.2171	39.5455	10.4959	1.1948

*p < .05 (t = 2.000)

จากตาราง 6 แสดงว่า ความวิตกกังวลเฉพาะสถานการณ์ (State Anxiety) ของนักกีฬาประเภททีมที่ไม่มีการปะทะ (วอลเลย์บอล) ระหว่างก่อนการแข่งขันกับหลังการแข่งขัน ในรอบแรก และรอบที่สอง มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนในรอบรองชนะเลิศ และรอบชิงชนะเลิศ ไม่แตกต่างกัน

7. เปรียบเทียบความวิตกกังวลเฉพาะตัว (Trait Anxiety) ของนักกีฬาประเภททีมที่มีการปะทะ (บาสเกตบอล) และนักกีฬาประเภททีมที่ไม่มีการปะทะ (วอลเลย์บอล) ระหว่างก่อนการแข่งขันกับหลังการแข่งขัน ดังปรากฏตามตาราง 7 - 2

ตาราง 7 แสดงค่าความแตกต่างของความวิตกกังวลเฉพาะตัว ระหว่างนักกีฬาประเภททีมที่มีการปะทะ (บาสเกตบอล) กับนักกีฬาประเภททีมที่ไม่มีการปะทะ (วอลเลย์บอล) ก่อนการแข่งขันและหลังการแข่งขัน

กลุ่ม	N	ก่อนการแข่งขัน		t	หลังการแข่งขัน		t
		$\bar{X}$	S.D		$\bar{X}$	S.D	
บาสเกตบอล	115	45.5826	7.289	2.66*	45.000	6.781	2.50*
วอลเลย์บอล	96	42.9375	7.108		42.7083	6.472	

$$*p < .05 \quad (t = 1.980)$$

จากตาราง 7 แสดงว่า ความวิตกกังวลเฉพาะตัว (Trait Anxiety) ระหว่างนักกีฬาประเภททีมที่มีการปะทะ (บาสเกตบอล) กับนักกีฬาประเภททีมที่ไม่มีการปะทะ (วอลเลย์บอล) ก่อนการแข่งขันและหลังการแข่งขัน มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมุติฐานข้อ 6.1

ตาราง 8 แสดงค่าความแตกต่างของความวิตกกังวลเฉพาะตัว ของนักกีฬาประเภททีม
ที่มีการปะทะ (บาสเกตบอล) ก่อนการแข่งขันกับหลังการแข่งขัน

ความวิตกกังวล	N	$\bar{X}$	S.D	t
ก่อนการแข่งขัน	115	45.5826	7.239	0.81
หลังการแข่งขัน		45.000	6.781	

$$p > .05 \quad (t = 1.658)$$

จากตาราง 8 แสดงว่า ความวิตกกังวลเฉพาะตัว (Trait Anxiety)
ของนักกีฬาประเภททีมที่มีการปะทะ (บาสเกตบอล) ก่อนการแข่งขันกับหลังการแข่งขัน
ไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมุติฐาน ข้อ 6.2

ตาราง 9 แสดงค่าความแตกต่างของความวิตกกังวลเฉพาะตัว ของนักกีฬาประเภททีม
ที่ไม่มีการปะทะ (วอลเลย์บอล) ก่อนการแข่งขันกับหลังการแข่งขัน

ความวิตกกังวล	N	$\bar{X}$	S.D	t
ก่อนการแข่งขัน	96	42.9375	7.108	0.30
หลังการแข่งขัน		42.7083	6.472	

$$p > .05 \quad (t = 1.658)$$

จากตาราง 9 แสดงว่า ความวิตกกังวลเฉพาะตัว (Trait Anxiety)
ของนักกีฬาประเภททีมที่ไม่มีการปะทะ (วอลเลย์บอล) ก่อนการแข่งขันกับหลังการแข่งขัน
ไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมุติฐาน ข้อ 6.3

ตาราง 10 แสดงค่าความแตกต่างของความวิตกกังวลเฉพาะตัว ของนักกีฬาประเภททีม
ที่มีการปะทะ (บาสเกตบอล) ระหว่างคู่ชิงชนะเลิศ ก่อนการแข่งขันและหลังการแข่งขัน

บาสเกตบอล	N	ก่อนการแข่งขัน				หลังการแข่งขัน			
		$\bar{X}$	S.D	$(\bar{X}_1 - \bar{X}_2)$	t	$\bar{X}$	S.D	$(\bar{X}_1 - \bar{X}_2)$	t
ทีม 1	11	46.7273	8.162	3.421	0.383	44.2727	7.050	3.482	1.251
ทีม 2	12	45.4167	8.229			39.9167	9.080		

$$p > .05 \quad (t = 1.721)$$

จากตาราง 10 แสดงว่า ความวิตกกังวลเฉพาะตัว (Trait Anxiety) ของนักกีฬาประเภททีมที่มีการปะทะ (บาสเกตบอล) ระหว่างคู่ชิงชนะเลิศ ก่อนการแข่งขัน และหลังการแข่งขัน ไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานข้อ 6.4

ตาราง 11 แสดงค่า ความแตกต่าง ของความวิตกกังวลเฉพาะตัวของนักกีฬาประเภททีม
ที่ไม่มีการปะทะ (วอลเลย์บอล) ระหว่างคู่ชิงชนะเลิศ ก่อนการแข่งขัน และหลัง
การแข่งขัน

วอลเลย์บอล	N	ก่อนการแข่งขัน				หลังการแข่งขัน			
		$\bar{X}$	S.D	$(\bar{X}_1 - \bar{X}_2)$	t	$\bar{X}$	S.D	$(\bar{X}_1 - \bar{X}_2)$	t
ทีม 1	12	46.5000	7.255	.	.	44.2500	7.084		
				2.832	1.412			2.818	0.266
ทีม 2	10	42.5000	5.720			43.5000	5.911		

$$p > .05 \quad (t = 1.725)$$

จากตาราง 11 แสดงว่า ความวิตกกังวลเฉพาะตัว (Trait Anxiety)
ของนักกีฬาประเภททีมที่ไม่มีการปะทะ (วอลเลย์บอล) ระหว่างคู่ชิงชนะเลิศ ก่อน
การแข่งขัน และหลังการแข่งขัน ไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมุติฐานข้อ 6.5

ตาราง 12 แสดงค่า ความแตกต่างของความวิตกกังวลเฉพาะตัวของนักกีฬาประเภททีม
ที่มีการปะทะ (บาสเกตบอล) และนักกีฬาประเภททีมที่ไม่มีการปะทะ (วอลเลย์บอล)
ก่อนการแข่งขันและหลังการแข่งขัน

ระยะเวลา	N	$\bar{X}$	S.D	t
ก่อนการแข่งขัน	211	44.3791	7.288	0.81
หลังการแข่งขัน		43.9573	6.725	

$$p > .05 \quad (t = 1.645)$$

จากตาราง 12 แสดงว่า ความวิตกกังวลเฉพาะตัว (Trait Anxiety) ของนักกีฬาประเภททีม ที่มีการปะทะ (บาสเกตบอล) และนักกีฬาประเภททีมที่ไม่มีการปะทะ (วอลเลย์บอล) ก่อนการแข่งขัน และหลังการแข่งขัน ไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมุติฐานข้อ 6.6

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายในการศึกษาครั้งนี้

1. เพื่อเปรียบเทียบความวิตกกังวลเฉพาะสถานการณ์ (State Anxiety) ระหว่างนักกีฬาประเภททีมที่มีการปะทะ (บาสเกตบอล) กับนักกีฬาประเภททีมที่ไม่มีการปะทะ (วอลเลย์บอล) ก่อนการแข่งขันและหลังการแข่งขัน ในรอบแรก รอบที่สอง รอบรองชนะเลิศ และรอบชิงชนะเลิศ
2. เพื่อเปรียบเทียบความวิตกกังวลเฉพาะสถานการณ์ (State Anxiety) ของนักกีฬาประเภททีม ที่มีการปะทะ (บาสเกตบอล) ก่อนการแข่งขันและหลังการแข่งขัน ของคู่ชิงชนะเลิศ ในรอบแรก รอบที่สอง รอบรองชนะเลิศ และรอบชิงชนะเลิศ
3. เพื่อเปรียบเทียบความวิตกกังวลเฉพาะสถานการณ์ (State Anxiety) ของนักกีฬาประเภททีมที่ไม่มีการปะทะ (วอลเลย์บอล) ก่อนการแข่งขัน และหลังการแข่งขันของคู่ชิงชนะเลิศ ในรอบแรก รอบที่สอง รอบรองชนะเลิศ และรอบชิงชนะเลิศ
4. เพื่อเปรียบเทียบความวิตกกังวลเฉพาะสถานการณ์ (State Anxiety) ของนักกีฬาประเภททีม ที่มีการปะทะ (บาสเกตบอล) ระหว่างก่อนการแข่งขัน กับ หลังการแข่งขัน ในรอบแรก รอบที่สอง รอบรองชนะเลิศ และรอบชิงชนะเลิศ
5. เพื่อเปรียบเทียบความวิตกกังวลเฉพาะสถานการณ์ (State Anxiety) ของนักกีฬาประเภททีม ที่ไม่มีการปะทะ (วอลเลย์บอล) ระหว่างก่อนการแข่งขัน กับ หลังการแข่งขัน ในรอบแรก รอบที่สอง รอบรองชนะเลิศ และรอบชิงชนะเลิศ
6. เพื่อเปรียบเทียบความวิตกกังวลเฉพาะตัว (Trait Anxiety) ของนักกีฬาประเภททีมที่มีการปะทะ (บาสเกตบอล) และนักกีฬาประเภททีมที่ไม่มีการปะทะ (วอลเลย์บอล) ระหว่างก่อนการแข่งขันกับหลังการแข่งขัน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง คือนักกีฬาประเภททีมหญิง จำนวน 211 คน เป็นนักกีฬาประเภททีมที่มีการปะทะ (บาสเกตบอล) จำนวน 115 คน และนักกีฬาประเภททีม ที่ไม่มีการปะทะ (วอลเลย์บอล) จำนวน 96 คน ซึ่งเข้าแข่งขัน ในกีฬาวินยาลัยพลศึกษาทั่วประเทศ ครั้งที่ 10 ณ จังหวัดมหาสารคาม ระหว่างวันที่ 9 - 18 ธันวาคม พ.ศ. 2527

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

แบบทดสอบความวิตกกังวลชื่อ State Trait Anxiety Inventory ชื่อว่า "STAI" ซึ่งเป็นแบบสอบถามประเมินตนเอง (Self Evaluation Questionnaire) ที่สร้างขึ้นโดย ซี. เอฟ. สปีลเบิร์กเกอร์ (C.F. Spielberger) อาร์. แอล. กอร์ซุช (R.L. Gorsuch) และ อาร์. ลูชีน (R. Lushene) ซึ่ง อุกม พิมพ์ ได้เรียบเรียงขึ้นเป็นภาษาไทย

แบบทดสอบนี้แบ่งออกเป็น 2 ตอน ๆ ละ 20 ข้อ ดังนี้คือ

ตอนที่ 1 เป็นแบบทดสอบความวิตกกังวลเฉพาะสถานการณ์ (State Anxiety) มี 20 ข้อ

ตอนที่ 2 เป็นแบบทดสอบความวิตกกังวลเฉพาะตัว (Trait Anxiety) มี 20 ข้อ

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาความเชื่อมั่นของแบบทดสอบความวิตกกังวล (STAI) โดยใช้สัมประสิทธิ์แอลฟา (α - coefficient) ของครอนบาค (Cronbach)
2. เปรียบเทียบความวิตกกังวลเฉพาะสถานการณ์ (State Anxiety) ระหว่างนักกีฬาประเภททีมที่มีการปะทะ (บาสเกตบอล) กับนักกีฬาประเภททีมที่ไม่มีการปะทะ (วอลเลย์บอล) ก่อนการแข่งขันและหลังการแข่งขัน ในรอบแรก รอบที่สอง รอบรองชนะเลิศ และรอบชิงชนะเลิศ โดยวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วม (Analysis of Covariance)

3. เปรียบเทียบความวิตกกังวลเฉพาะสถานการณ์ (State Anxiety) ของนักกีฬาประเภททีมที่มีการปะทะ (บาสเกตบอล) ก่อนการแข่งขันและหลังการแข่งขัน ของคู่ชิงชนะเลิศในรอบแรก รอบที่สอง รอบรองชนะเลิศ และรอบชิงชนะเลิศ โดย การวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วม (Analysis of Covariance)

4. เปรียบเทียบความวิตกกังวลเฉพาะสถานการณ์ (State Anxiety) ของนักกีฬาประเภททีม ที่ไม่มีการปะทะ (วอลเลย์บอล) ก่อนการแข่งขันและหลังการแข่งขัน ของคู่ชิงชนะเลิศในรอบแรก รอบที่สอง รอบรองชนะเลิศ และรอบชิงชนะเลิศ

5. เปรียบเทียบความวิตกกังวลเฉพาะสถานการณ์ (State Anxiety) ของนักกีฬาประเภททีมที่มีการปะทะ (บาสเกตบอล) ระหว่างก่อนการแข่งขันกับหลังการแข่งขัน ในรอบแรก รอบที่สอง รอบรองชนะเลิศ และรอบชิงชนะเลิศ

6. เปรียบเทียบความวิตกกังวลเฉพาะสถานการณ์ (State Anxiety) ของนักกีฬาประเภททีม ที่ไม่มีการปะทะ (วอลเลย์บอล) ระหว่างก่อนการแข่งขันกับหลังการแข่งขัน ในรอบแรก รอบที่สอง รอบรองชนะเลิศ และรอบชิงชนะเลิศ

7. เปรียบเทียบความวิตกกังวลเฉพาะตัว (Trait Anxiety) ของนักกีฬาประเภททีม ที่มีการปะทะ (บาสเกตบอล) และนักกีฬาประเภททีมที่ไม่มีการปะทะ (วอลเลย์บอล) ระหว่างก่อนการแข่งขันกับหลังการแข่งขัน

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. แบบทดสอบความวิตกกังวล (STAI) ซึ่งแบ่งเป็นแบบทดสอบความวิตกกังวลเฉพาะสถานการณ์ (State Anxiety) มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา .991 ($r = .991$) และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเหมาะสมที่จะนำไปใช้ในการทดสอบความวิตกกังวลครั้งนี้ และแบบทดสอบความวิตกกังวลเฉพาะตัว (Trait Anxiety) มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา .752 ($r = .752$) และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเหมาะสมที่จะนำไปใช้ในการทดสอบความวิตกกังวลครั้งนี้

2. ความวิตกกังวลเฉพาะสถานการณ์ (State Anxiety) ระหว่างนักกีฬาประเภททีมที่มีการปะทะ (บาสเกตบอล) กับนักกีฬาประเภททีมที่ไม่มีการปะทะ (วอลเลย์บอล) ก่อนการแข่งขันและหลังการแข่งขันในรอบแรก มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนในรอบที่สอง รอบรองชนะเลิศ และรอบชิงชนะเลิศ ไม่แตกต่างกัน

3. ความวิตกกังวลเฉพาะสถานการณ์ ของนักกีฬาประเภททีมที่มีการปะทะ (บาสเกตบอล) ก่อนการแข่งขันและหลังการแข่งขันของคู่ชิงชนะเลิศ ในรอบแรก รอบรองชนะเลิศ และรอบชิงชนะเลิศ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนในรอบที่สอง ไม่แตกต่างกัน

4. เปรียบเทียบความวิตกกังวลเฉพาะสถานการณ์ ของนักกีฬาประเภททีม ที่ไม่มีการปะทะ (วอลเลย์บอล) ก่อนการแข่งขันและหลังการแข่งขันของคู่ชิงชนะเลิศ ในรอบชิงชนะเลิศ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนในรอบแรก รอบที่สอง และรอบรองชนะเลิศ ไม่แตกต่างกัน

5. ความวิตกกังวลเฉพาะสถานการณ์ ของนักกีฬาประเภททีมที่มีการปะทะ (บาสเกตบอล) ระหว่างก่อนการแข่งขันกับหลังการแข่งขัน ในรอบแรก มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนในรอบที่สอง รอบรองชนะเลิศ และรอบชิงชนะเลิศ ไม่แตกต่างกัน

6. ความวิตกกังวลเฉพาะสถานการณ์ ของนักกีฬาประเภททีมที่ไม่มีการปะทะ (วอลเลย์บอล) ระหว่างก่อนการแข่งขันกับหลังการแข่งขันในรอบแรก รอบที่สอง มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนในรอบรองชนะเลิศและรอบชิงชนะเลิศ ไม่แตกต่างกัน

7. ความวิตกกังวลเฉพาะตัว (Trait Anxiety) ระหว่างนักกีฬาประเภททีมที่มีการปะทะ (บาสเกตบอล) กับนักกีฬาประเภททีมที่ไม่มีการปะทะ (วอลเลย์บอล) ก่อนการแข่งขันและหลังการแข่งขัน มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

8. ความวิตกกังวลเฉพาะตัว ของนักกีฬาประเภททีมที่มีการปะทะ (บาสเกตบอล) ก่อนการแข่งขันกับหลังการแข่งขัน ไม่แตกต่างกัน

9. ความวิตกกังวลเฉพาะตัว ของนักกีฬาประเภททีมที่ไม่มีการปะทะ (วอลเลย์บอล) ก่อนการแข่งขันกับหลังการแข่งขัน ไม่แตกต่างกัน
10. ความวิตกกังวลเฉพาะตัว ของนักกีฬาประเภททีมที่มีการปะทะ (บาสเกตบอล) ระหว่างคู่ชิงชนะเลิศ ก่อนการแข่งขันและหลังการแข่งขัน ไม่แตกต่างกัน
11. ความวิตกกังวลเฉพาะตัว ของนักกีฬาประเภททีมที่ไม่มีการปะทะ (วอลเลย์บอล) ระหว่างคู่ชิงชนะเลิศ ก่อนการแข่งขันและหลังการแข่งขัน ไม่แตกต่างกัน
12. ความวิตกกังวลเฉพาะตัว ของนักกีฬาประเภททีมที่มีการปะทะ (บาสเกตบอล) และนักกีฬาประเภททีมที่ไม่มีการปะทะ (วอลเลย์บอล) ก่อนการแข่งขันและหลังการแข่งขัน ไม่แตกต่างกัน

อภิปรายผล

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ มีพื้นฐานทางค่านักกีฬาคลายคลึงกัน เพราะเป็นนักกีฬาประเภททีมของวิทยาลัยพลศึกษา ซึ่งมีการเรียน การฝึกซ้อม และมีทักษะการกีฬาใกล้เคียงกัน จึงมีความเหมาะสมสำหรับการศึกษาในครั้งนี้ และแบบทดสอบความวิตกกังวล (STAI) ที่นำมาใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นแบบทดสอบมาตรฐานซึ่งมีความเชื่อมั่นเดิมสูง และก่อนที่จะนำมาใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ได้นำมาลองใช้กับนักกีฬาประเภททีมหญิงของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาเขตพลศึกษา ซึ่งพบว่า แบบทดสอบความวิตกกังวลเฉพาะสถานการณ์ (State Anxiety) มีความเชื่อมั่นสูง ($r = .991$) แบบทดสอบความวิตกกังวลเฉพาะตัว (Trait Anxiety) มีความเชื่อมั่นสูง ($r = .752$) จึงทำให้การศึกษานี้สามารถทดสอบความวิตกกังวลได้อย่างเชื่อมั่นและได้ข้อมูลที่เหมาะสมสำหรับที่จะนำมาใช้ในการวิเคราะห์ผลการศึกษาได้อย่างถูกต้อง ดังปรากฏผลต่อไปนี้

1. ความวิตกกังวลเฉพาะสถานการณ์ (State Anxiety) ระหว่างนักกีฬาประเภททีมที่มีการปะทะ (บาสเกตบอล) กับนักกีฬาประเภททีมที่ไม่มีการปะทะ (วอลเลย์บอล) ก่อนการแข่งขันและหลังการแข่งขัน ในรอบแรกมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมุติฐานข้อ 1 ทั้งนี้เพราะในรอบแรก

ของการแข่งขัน นักกีฬาเข้าแข่งขันเป็นครั้งแรกยังไม่คุ้นเคยกับสิ่งแวดล้อมในสภาพของการแข่งขัน ตั้งแต่สถานที่แข่งขัน ที่มีคู่อู๋ จึงทำให้เกิดความวิตกกังวล ดังที่ อุดม พินพา (อุดม พินพา 2526 : 5 อ้างอิงมาจาก Martens. 1970) ใ้กล่าวว่า ความวิตกกังวลมีรากฐานมาจากแรงกระตุ้นที่มีสาเหตุ และก่อให้เกิดการรับรู้ว่าจะมีการชมเชยและอันตรายต่อตนเอง ทำให้ร่างกายตอบสนองโดยความวิตกกังวลแบบ A - State ส่วนในรอบที่สอง รอบรองชนะเลิศ และรอบชิงชนะเลิศ ซึ่งไม่แตกต่างกันนั้น ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะว่า นักกีฬาเริ่มคุ้นเคยกับสถานการณ์การแข่งขัน ทำให้ความวิตกกังวลไม่แตกต่างกัน ดังที่ เลวิต (Levitt. 1967 : 13 - 15) กล่าวว่า ความเข้มข้นของความวิตกกังวลที่เกิดขึ้น ย่อมขึ้นอยู่กับสิ่งเร้า และความวิตกกังวลเฉพาะสถานการณ์ จะมีความเข้มข้นสูง แต่เมื่อเกิดขึ้นแล้วก็จะคงอยู่ในช่วงเวลาอันสั้น ซึ่งสอดคล้องกับรูบุช (Rubush. 1963 : 498) ใ้สรุปผลการวิจัยต่าง ๆ ว่า ความวิตกกังวลที่จะมีต่อการเรียนรู้ ย่อมขึ้นอยู่กับองค์ประกอบต่าง ๆ เช่น ความเข้มของสิ่งเร้า ความยากง่ายหรือสลับซับซ้อนของสิ่งที่เรียน ความสามารถในการปรับตัวของผู้เรียนให้เข้ากับสถานการณ์หรืองานที่เรียนรู

2. ความวิตกกังวลเฉพาะสถานการณ์ (State Anxiety) ของนักกีฬาประเภททีม ที่มีการปะทะ (บาสเกตบอล) ก่อนการแข่งขันและหลังการแข่งขันของคู่ชิงชนะเลิศในรอบแรก รอบรองชนะเลิศ และรอบชิงชนะเลิศ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งตรงตามสมมุติฐานข้อ 3 ทั้งนี้เพราะกีฬาบาสเกตบอลเป็นกีฬาที่ทุกคนจะต้องมีการปะทะกันระหว่างการแข่งขันตลอดเวลา มีกติกา มีหน้าที่รับผิดชอบเฉพาะที่ทำให้ให้นักกีฬามีความเครียดตลอดเวลา นอกจากนั้น สิ่งที่มีอิทธิพลในการแข่งขันต่อนักกีฬาทำให้เกิดความเครียด ความวิตกกังวล ได้แก่ กรรมการผู้ตัดสิน เสียงเชียร์ของผู้ดู และรอบของการแข่งขัน โดยเฉพาะ รอบแรก และรอบสุดท้าย ทำให้ความวิตกกังวลของนักกีฬาประเภททีมที่มีการปะทะ (บาสเกตบอล) มีความแตกต่างกันระหว่างก่อนการแข่งขันและหลังการแข่งขัน โดยเฉพาะหลังการแข่งขันจะมีความวิตกกังวลมากกว่า

ซึ่งสอดคล้องกับการวิจัยของคอนเนล (Connell. 1976 : 34) ที่ศึกษาพบว่า ระดับความวิตกกังวลมีความแตกต่างกัน เมื่ออยู่ในสภาพหลังการแข่งขัน ตัวแปรที่ทำให้ ระดับความวิตกกังวลหลังการแข่งขัน มีนัยสำคัญเพราะการแพ้ของทีม

3. ความวิตกกังวลเฉพาะสถานการณ์ (State Anxiety) ของนักกีฬา ประเภททีมที่ไม่มีการปะทะ (วอลเลย์บอล) ก่อนการแข่งขันและหลังการแข่งขันของ คู่ชิงชนะเลิศ ในรอบชิงชนะเลิศมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้เพราะ ในรอบชิงชนะเลิศนี้ นักกีฬาจะตื่นเต้น เกร็งเกรียก เนื่องจากเป็นรอบ สำคัญของการแข่งขัน ทำให้ระดับความวิตกกังวลก่อนการแข่งขันและหลังการแข่งขัน แตกต่างกัน ส่วนในรอบแรก รอบที่สอง รอบรองชนะเลิศ ความวิตกกังวลไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้อาจจะ เนื่องจากนักกีฬามีความคุ้นเคยกับสภาพการแข่งขัน และเป็นนักกีฬาในระดับ เดียวกัน ทำให้ความวิตกกังวลก่อนการแข่งขันและหลังการแข่งขัน ไม่แตกต่างกัน สอดคล้องกับการศึกษาของชูลส์ (Schueles 1979 : 5380 - 5381 - A) ซึ่งศึกษาหาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้สึกถึงคุณค่าแห่งตน กับสมรรถภาพทางกายของ นิสิตหญิง ที่เรียนวิชาพลศึกษา เป็นวิชาบังคับ พบว่า มีความสัมพันธ์ระหว่างสมรรถภาพ ทางกายกับความสามารถในการควบคุมตนเอง โดยเมื่อระดับสมรรถภาพทางกายเพิ่มขึ้น ความสามารถในการควบคุมตนเองภายในก็เพิ่มมากขึ้นด้วย และมีความสัมพันธ์กันระหว่าง ทางกายกับสภาวะความวิตกกังวล โดยมีระดับสมรรถภาพทางกายเพิ่มขึ้น สภาวะความ วิตกกังวลก็มีแนวโน้มลดลง

4. ความวิตกกังวลเฉพาะสถานการณ์ (State Anxiety) ของนักกีฬา ประเภททีมที่มีการปะทะ (มวยสากล) ระหว่างก่อนการแข่งขันกับหลังการแข่งขัน ในรอบแรก มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้เพราะ จากสภาพ การแข่งขันครั้งแรกทำให้นักกีฬายังไม่ทราบถึงลักษณะ ของทีม สภาพแวดล้อมที่จะได้รับ ทำให้เกิดความวิตกกังวลในสภาพก่อนการแข่งขันและหลังการแข่งขันที่แตกต่างกัน ดังที่ อุคม พิมพ์ (อุคม พิมพ์ 2526 : 22) กล่าวว่า ความวิตกกังวลมีอิทธิพลต่อการ

เล่นกีฬาและการเรียนรู้ทักษะกีฬา เมื่อนักกีฬารู้สึกถูกข่มขู่ก่อนเริ่มการแข่งขัน ความรู้สึกข่มขู่คือความวิตกกังวล ซึ่งอาจจะให้ผลประโยชน์หรือลดผลประโยชน์ก็ได้ ส่วนในรอบที่สอง รอบรองชนะเลิศ และรอบชิงชนะเลิศ ความวิตกกังวล ไม่แตกต่างกัน ในก่อนการแข่งขัน และหลังการแข่งขัน ทั้งนี้เพราะ นักกีฬาสามารถปรับตนเองได้ จึงทำให้ระดับความวิตกกังวล ไม่แตกต่างกัน

5. ความวิตกกังวลเฉพาะสถานการณ์ (State Anxiety) ของนักกีฬา ประเภททีมที่ไม่มีการปะทะ (วอลเลย์บอล) ระหว่างก่อนการแข่งขันกับหลังการแข่งขัน ในรอบแรก รอบที่สอง มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้เพราะ ในรอบแรกและรอบที่สอง นักกีฬายังไม่ทราบถึงพื้นฐานความสามารถของแต่ละทีม จึงทำให้นักกีฬามีความวิตกกังวลเฉพาะสถานการณ์ในเวลาก่อนการแข่งขันและหลังการแข่งขัน แตกต่างกัน ส่วนในรอบรองชนะเลิศ และรอบชิงชนะเลิศ ความวิตกกังวลของนักกีฬาในเวลาก่อนการแข่งขันและหลังการแข่งขัน ไม่แตกต่างกัน เนื่องจากในรอบรองชนะเลิศและรอบชิงชนะเลิศ นักกีฬามีความคุ้นเคย และรู้พื้นฐานความสามารถของคู่ต่อสู้แล้ว ทำให้ความวิตกกังวล ไม่แตกต่างกัน

6. ความวิตกกังวลเฉพาะตัว (Trait Anxiety) ระหว่างนักกีฬาประเภททีมที่มีการปะทะ (บาสเกตบอล) กับนักกีฬาประเภททีมที่ไม่มีการปะทะ (วอลเลย์บอล) ก่อนการแข่งขันและหลังการแข่งขัน มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ทั้งนี้เพราะ กีฬาบาสเกตบอลและกีฬาวอลเลย์บอล มีกฎกติกาแตกต่างกันโดยส่วนรวม กีฬาบาสเกตบอล คือการเคลื่อนไหวตามรูปแบบที่สง่างาม ซึ่งมีทั้งช้าและเร็ว มีการปะทะ ไหวพริบและคาดการณ์ล่วงหน้า การเล่นบาสเกตบอลคือรูปแบบเฉพาะที่เคลื่อนไหวไปในสนาม ซึ่งมีความเร็ว มีการประสานงานกันระหว่างผู้เล่นทั้ง 5 คน เสมือนเล่นเป็นคนเดียวกัน (อุคม วิมพา 2526 : 9 อ้างอิงมาจาก Papanek. 1982 : 84) นอกจากนั้น กีฬาบาสเกตบอลเป็นกีฬาที่นักกีฬาแต่ละคนต้องมีความรับผิดชอบความหน้าที่จากสภาพของเกมส์เป็นกีฬาที่เล่นโดยการวิ่งไปรอบสนาม มีการเคลื่อนไหวตลอดเวลา

ต้องปะทะกับคนอื่น มีการรวมกลุ่มกันเป็นจำนวนมาก ซึ่งตรงกับคำกล่าวของ
 เอ็ดมุนด์ เชียร์ทรี (เอ็ดมุนด์ เชียร์ทรี 2522 : 16) ที่กล่าวว่า การรวมกลุ่ม
 กัน เป็นการเพิ่มความวิตกกังวลให้สูงขึ้นกว่าเดิม นอกจากนั้น เมื่อนักกีฬาถูกกรรมการ
 เป่าฟาวล์ ทำให้ต้องเพิ่มความระมัดระวัง เกิดการเครียดและก่อให้เกิดความวิตกกังวล
 มากกว่านักกีฬาวอลเลย์บอล เพราะกีฬาวอลเลย์บอลนั้นมีโอกาสในการที่จะแก้ตัวในการ
 เล่นได้มากกว่า ผู้แข่งขันอยู่ในที่เฉพาะ คืออยู่ในเขตแดนของตนเองเพียงครึ่งสนาม
 เป็นผลให้นักกีฬาบาสเกตบอลเกิดความวิตกกังวลเฉพาะตัวมากกว่านักกีฬาวอลเลย์บอล
 ซึ่งทำให้ความวิตกกังวลในเวลาก่อนแข่งขันและหลังแข่งขัน แตกต่างกัน (ดังแสดงไว้ใน
 ตาราง 7) ซึ่งสอดคล้องกับ อุดม พิมพา (อุดม พิมพา 2526 : 4) กล่าวว่า
 ความวิตกกังวลเฉพาะตัว คือสิ่งที่มีอยู่ในตัวบุคคลที่จะบ่งบอกพฤติกรรม เมื่อมีการรับรู้ต่อ
 การข่มขู่ที่ไม่มีอันตราย การตอบสนองของบุคคลจะมากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับระดับอันตราย
 นั้น ๆ ด้วยเหตุนี้ นักกีฬาบาสเกตบอลมีความวิตกกังวลในก่อนการแข่งขันและหลังการ
 แข่งขัน มากกว่านักกีฬาวอลเลย์บอล ดังที่ อาพล โองเคลือบ (อาพล โองเคลือบ
 2515 : 15) กล่าวว่า ความวิตกกังวลเฉพาะตัวนี้จะเกิดขึ้นกับบุคคลในสถานการณ์
 ทั่วไปทุกสถานการณ์ จะมีความเข้มระดับต่ำ แต่จะเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องในระยะเวลานาน
 จนเป็นลักษณะประจำตัวของบุคคล ถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของบุคลิกภาพ และอุดม พิมพา
 (อุดม พิมพา 2526 : 9) กล่าวว่า ความพร้อมทางจิตใจสำหรับกีฬาแต่ละประเภทนั้น
 ย่อมแตกต่างกันไป

7. ความวิตกกังวลเฉพาะตัวของนักกีฬาประเภททีมที่มีการปะทะ (บาสเกตบอล)
 ก่อนการแข่งขันและหลังการแข่งขัน ไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะว่า นักกีฬา
 เหล่านี้มีประสบการณ์ในการแข่งขัน และอยู่ในสถาบันการศึกษาที่มีการเรียนการสอน การ
 ฝึกซ้อมใกล้เคียงกัน เป็นผลให้ความวิตกกังวลเฉพาะตัวของนักกีฬาบาสเกตบอลในเวลา
 ก่อนการแข่งขันและหลังการแข่งขัน ไม่แตกต่างกัน

8. ความวิตกกังวลเฉพาะตัวของนักกีฬาประเภททีมที่ไม่มีการปะทะ (วอลเลย์บอล) ก่อนการแข่งขันและหลังการแข่งขัน ไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้เพราะ เนื่องจากนักกีฬาเหล่านี้เป็นนักกีฬาในสถาบันทางการกีฬา และลงแข่งขันในสถาบันระดับเดียวกัน ทำให้ระดับความวิตกกังวล ไม่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของรูบุช (Rubush. 1963 : 498) ที่พบว่า ผลของความวิตกกังวลที่มีต่อการเรียนรู้ ย่อมขึ้นอยู่กับองค์ประกอบต่าง ๆ เช่น ความเข้มของสิ่งเร้า ความยากง่ายหรือสลับซับซ้อนของสิ่งที่เรียน ความสามารถในการปรับตัวของผู้เรียนให้เข้ากับสถานการณ์หรืองานที่เรียนรู้

9. ความวิตกกังวลเฉพาะตัวของนักกีฬาประเภททีมที่มีการปะทะ (บาสเกตบอล) ระหว่างคู่ชิงชนะเลิศ ก่อนการแข่งขันและหลังการแข่งขัน ไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้เพราะ ทั้งสองทีมที่จะต้องลงแข่งขันในรอบชิงชนะเลิศ และต่างก็รู้ถึงความสามารถ สภาพแวดล้อมของการแข่งขันทำให้ความวิตกกังวลของทั้งสองทีมนี้ ไม่แตกต่างกัน อย่างไรก็ตาม ถึงแม้ว่าคาสติลจะแตกต่างกัน แต่เมื่อพิจารณาจากตัวเลขจะเห็นว่ามี ความแตกต่างกัน จากตาราง 10 ทีม 1 มีค่า $\bar{X} = 46.7273$ ทีม 2 ค่า $\bar{X} = 45.4167$

10. ความวิตกกังวลเฉพาะตัวของนักกีฬาประเภททีม ที่ไม่มีการปะทะ (วอลเลย์บอล) ระหว่างคู่ชิงชนะเลิศ ก่อนการแข่งขันและหลังการแข่งขัน ไม่แตกต่างกัน ซึ่งเป็นลักษณะเกี่ยวกับนักกีฬาสเกตบอลคู่ชิงชนะเลิศ ซึ่งทั้งสองทีมรู้ถึงความสามารถ และเตรียมตัวเพื่อการชิงชนะเลิศเหมือนกัน ทำให้สภาพความวิตกกังวล ไม่แตกต่างกัน ซึ่งคาสติลจะแตกต่างกัน แต่เมื่อพิจารณาจากตัวเลขจะเห็นว่ามี ความแตกต่างกัน จากตาราง 11 (ทีม 1 มีค่า $= \bar{X} = 46.5000$ ทีม 2 มีค่า $= \bar{X} = 42.5000$)

11. ความวิตกกังวลเฉพาะตัวของนักกีฬาประเภททีมที่มีการปะทะ (บาสเกตบอล) และนักกีฬาประเภททีมที่ไม่มีการปะทะ (วอลเลย์บอล) ก่อนการแข่งขันและหลังการแข่งขัน ไม่แตกต่างกัน แสดงว่า ความวิตกกังวลของนักกีฬาสเกตบอลและนักกีฬาวอลเลย์บอล มีลักษณะใกล้เคียงกัน เป็นผลให้ความวิตกกังวลในเวลาการแข่งขันและหลังการแข่งขัน ไม่แตกต่างกัน

๖
ข้อเสนอแนะ

1. ควรศึกษาโดยใช้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักกีฬาของสถาบันอื่นที่ไม่ใช่สถาบันทางการกีฬา
2. การศึกษาครั้งต่อไป ควรศึกษาเฉพาะกีฬาอย่างใดอย่างหนึ่ง เพื่อให้การวิเคราะห์ข้อมูลได้ผลชัดเจนยิ่งขึ้น
3. ควรนำแบบทดสอบความวิตกกังวล (STAI) ไปทดสอบกับกีฬาประเภทบุคคลเพื่อผลในการฝึกกีฬาที่เป็นประโยชน์ต่อไป
4. ควรนำแบบทดสอบนี้ไปศึกษาเปรียบเทียบความวิตกกังวลระหว่างนักกีฬาชายกับนักกีฬาหญิง
5. ควรได้มีการศึกษาเกี่ยวกับความวิตกกังวลของผู้ฝึกกีฬา (Coach) ของกีฬาแต่ละประเภท เพื่อนำผลมาใช้นำประโยชน์ในการฝึกกีฬาที่ได้ผลดียิ่งขึ้น

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- เจริญ กระบวนรัตน์ "การฝึกทางค่านิจติวิทยาาก่อนการแข่งชัน" วารสารสุศึกษา
พลศึกษา สันทนาการ 8(4) : 19 - 29 ตุลาคม 2525
- จำรอง เงินดี ความสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวลกับคุณธรรมคานทาน บริจาค ความ
อนโยน ความไมโกรธ และความอคทนของนิสิตมหาวิทยาลัย ปริญญาณิพนธ์ กศ.ม.
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2519. 76 หน้า อักสำเนา
- ฐีพ อ่อนโลกสูง ความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพ แสงดตัว ความวิตกกังวล ความเชื่อมั่น
ในตนเองกับคุณธรรมพลเมืองดี ปริญญาณิพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา
ประสานมิตร 2516 . 104 หน้า อักสำเนา
- ศุภ ชุมสาย, มล. จิตวิทยาในชีวิตประจำวัน พิมพ์ครั้งที่ 2 ไทยวัฒนาพานิช
2508, 446 หน้า
- ประคอง กรรณสูตร สถิติศาสตร์ประยุกต์สำหรับครู ไทยวัฒนาพานิช 2523, 161 หน้า
- ปราณีศ สุขอุคม การศึกษาเปรียบเทียบสังคมปรชกิต และบุคลิกภาพระหว่างคนไทยและ
คนจีน ปริญญา คม. คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2514, 103 หน้า
อักสำเนา
- ประสิทธิ์ บัวคลี่ การศึกษาเปรียบเทียบความวิตกกังวล ความเกรงใจ และความคิก
สร้างสรรค์ของนักเรียนไทยและนักเรียนนานาชาติ ชั้นมัธยมปีที่ 3 ปริญญาณิพนธ์
กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2514, 148 หน้า
- ประสาร มาลากุล ๓ อุษยา เอกสารประกอบการสอนวิชาจิตวิทยาทั่วไป
คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2513
- มานิต ถนอมพวงเสรี ความวิตกกังวลและความรู้สึกรับนิคชอบของอาจารย์ในวิทยาลัยครู
ปริญญาณิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2522.
83 หน้า อักสำเนา

ละม้ายมาศ ศรีหัตถ์ ความกลัวของเด็กไทย สถาบันระหว่างชาติสำหรับการคนควา
เรื่องเด็ก 2509, 104 หน้า

ลวน สายยศ และ อังคณา สายยศ หลักการวิจัยทางการศึกษา โรงพิมพ์วิจิ
การพิมพ์ 2524, 287 หน้า

วิกรม กมลสุโกศล การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดู ความวิตกกังวล
และกานิยมของนักเรียนชั้น มศ.3 ที่นับถือศาสนาพุทธ และอิสลาม ในจังหวัดนครราชสีมา
ปริญญาณิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2518, 115 หน้า
อัครสำเนา

วัฒนา ศรีสัตย์วาจา ความสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวล และคุณธรรมบางประการ
ของนิสิตมหาวิทยาลัย ปริญญาณิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร 2517, 104 หน้า อัครสำเนา

วินิจ เกตุขำ การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่กับความคิด
สร้างสรรค์ ความเป็นผู้นำ และความวิตกกังวลของนักเรียนชั้น มศ.3 ในจังหวัดสุโขทัย
ปริญญาณิพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร 2515, 106 หน้า
อัครสำเนา

วันเพ็ญ อายุการ การศึกษาลักษณะและความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมที่แสดงออกถึง
บุคลิกภาพเก็บตัวหรือแสดงตัวกับการยอมรับตนเอง และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของ
นักเรียนวัยรุ่นในโรงเรียนรัฐบาลในจังหวัดธนบุรี ปริญญาณิพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัย
วิชาการศึกษา ประสานมิตร 2512, 163 หน้า อัครสำเนา

วิภา มีสวัสดิ์ การศึกษานผลของวิธีการกำจัดความรู้สึกก่อนไหวอย่าง เป็นระบบ ในการ
ลดความรู้สึกกลัวในการพูดหน้าชั้นของนิสิต มศว.ประสานมิตร ปริญญาณิพนธ์ กศ.ม.
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2523, 98 หน้า อัครสำเนา

วรรณดี รักธรรม การศึกษาเปรียบเทียบความวิตกกังวล ความต้องการผลสัมฤทธิ์ และ
ความรู้สึกกับนิคชอบของเด็กไทย เชื้อชาติไทย และเด็กไทยเชื้อชาติจีน ปริญญาณิพนธ์
กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2515, 83 หน้า อัครสำเนา

- วัลลภ กันทรทัพบ การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความตั้งใจเรียน ระดับความปรารถนา ในการสอนและความวิตกกังวลในการเรียนกับความสำเร็จในการเรียน ปรินิพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร 2513, 155 หน้า อัดสำเนา
- สมัญญา เลี้ยงใส ความวิตกกังวล และวิธีลดความวิตกกังวลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ตอนปลาย สังกัดกรมสามัญศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร ปรินิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2521, 58 หน้า อัดสำเนา
- สุรเกียรติ์ ลิ้มเจริญ ความสัมพันธ์ระหว่างความเชื่อมั่นในตนเอง ความวิตกกังวลกับ ระเบียบวินัยในชั้นเรียน ปรินิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2523, 86 หน้า อัดสำเนา
- สวณา พรพัฒน์กุล จิตวิทยาทั่วไป โรงพิมพ์แสงรุ่งการพิมพ์ 2522, 357 หน้า
- อุทุม พิมพ์พา จิตวิทยาการศึกษา เอกสารประกอบการสอน มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พลศึกษา 2526, 23 หน้า
- อำพล โองเคลือบ ความวิตกกังวล ความสามารถในการอ่าน และลักษณะอื่นบางประการ ของบุคคลิกภาพ ปรินิพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร 2515, 246 หน้า อัดสำเนา
- เอี่ยมพร เข็มบริรักษ์ อิทธิพลของความกลัวและสถานการณ์เงื่อนไขที่มีต่อความต้องการ เขารวมกลุ่ม ปรินิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2522, 68 หน้า อัดสำเนา

Ausubel, David P., Education Psychology : Cognitive View. New york, Hold Rinehatt and Winston, Inc. 1968. 685 p.

Connell, Kathleen, The Influence of Competition on Anxiety Levels of Women's Intercollegiate Basketball Players, Unpublished Master's Thesis, Springfield College, Springfield, Massachusetts, 1976. 48 p.

English, Horace B., A Comprehensive Dictionary of Psychological and Psychoanalytical Terms. New York, Longmans, Green and Co., 1958. 394 p.

Hall, Calvin, Gardner and Lindzey. Theories of Personality, 2nd ed., New York, John Wiley & Sons, 1970. 622 p.

Jersild Arthur I. Child Psychology. 6th ed., New Jersey, Prentice - Hall, Inc., 1968, 610 p.

✓ Levitt, Eugene E., The Psychology of Anxiety, New York, Bobbs - Merrill Company, Inc., 1967. 223 p.

Mowrer O.H., "Anxiety and Learning", in Contribution to Modern Psychology. Edited by Don E. Dulany, Jr., and others, New York, University Press, 1963.

Rubush, Briton K., Anxiety in Child Psychology Edited by Harold W. Stevenson, The National Society in the Study of Education, 1963, 516 p.

✓ Sarason, Seymour B., and others, Anxiety in Elementary School Children, New York, John Wiley & Sons, Inc., 1960. 351 p.

Schuele, Mary Katherine. "The Relationship of Physical Fitness in Woman to Self - Esteem and Locus of Control. "Dissertation Abstracts International. 40(10) : 5380 - 5381 - A, April. 1979.

Swift, W. Porter. General Psychology. New York, Mc Graw - Hill book Company, 1969. 381 p.

Winer, B.J. Statistical Principles in Experimental Design. 2nd.ed., New York, Mc Graw - Hill, 1971. 917 p.

ពាក្យស្នើសុំ

แบบสอบถามประเมินตนเอง
(Self - Evaluation Questionnaire)

ตอนที่ 1

ชื่อ นามสกุล อายุ ปี สถานศึกษา
ประเภทกีฬา รอบของการแข่งขัน วันที่ ... เดือน ... พ.ศ. ...

คำแนะนำ ข้อความต่อไปนี้ ให้อธิบายความรู้สึกของท่านในขณะนี้ (คือขณะที่ท่านตอบแบบสอบถามชุดนี้) โปรดอ่านข้อความและทำเครื่องหมาย + ลงในช่องที่ตรงกับความรู้สึกของท่านที่สุด คำตอบของท่านไม่ว่าจะถูกหรือผิดแต่อย่างใด และโปรดอย่าใช้เวลามากนักกับข้อความใดข้อความหนึ่ง

รายการ	ไม่มีเลย	น้อย	ปานกลาง	มากที่สุด
1. ขาพเจ้ารู้สึกสงบเยือกเย็น	1	2	3	4
2. ขาพเจ้ารู้สึกมั่นใจ	1	2	3	4
3. ขาพเจ้ารู้สึกเกรียติ	1	2	3	4
4. ขาพเจ้ารู้สึกเสียใจ	1	2	3	4
5. ขาพเจ้ารู้สึกสบายใจ	1	2	3	4
6. ขาพเจ้ารู้สึกอารมณ์เสีย	1	2	3	4
7. ขณะนี้ขาพเจ้ากังวลใจเกี่ยวกับโชคร้าย ที่จะเกิดขึ้น	1	2	3	4
8. ขาพเจ้ารู้สึกสบายอารมณ์	1	2	3	4
9. ขาพเจ้ารู้สึกเป็นกังวล	1	2	3	4

รายการ	ไม่มี	น้อย	ปานกลาง	มากที่สุด
10. ขาพเจ้ารู้สึกสบายดี	1	2	3	4
11. ขาพเจ้ารู้สึกเชื่อมั่นในตนเอง	1	2	3	4
12. ขาพเจ้ารู้สึกต้นแขน	1	2	3	4
13. ขาพเจ้ารู้สึกอึดอัดกลืน	1	2	3	4
14. ขาพเจ้ารู้สึกคลื่นแรง	1	2	3	4
15. ขาพเจ้ารู้สึกนอนคลาย	1	2	3	4
16. ขาพเจ้ารู้สึกพึงพอใจในสิ่งที่เป็นอย่าง ..	1	2	3	4
17. ขาพเจ้าภูมิใจ	1	2	3	4
18. ขาพเจ้ารู้สึกต้นแขนมากเกินไปจนทำให้ ง่วงนอน	1	2	3	4
19. ขาพเจ้ารู้สึกเวียนวัง	1	2	3	4
20. ขาพเจ้ารู้สึกสุขใจ	1	2	3	4

แบบทดสอบสำหรับประเมินตนเอง

(Self - Evaluation Questionnaire)

ตอนที่ 2

ชื่อ นามสกุล อายุ ปี สถานศึกษา
ประเภทกีฬา รอบของการแข่งขัน วันที่ ... เดือน ... พ.ศ. ...

ข้อแนะนำ ข้อความต่อไปนี้ ใช้อธิบายความรู้สึกของท่านโดยทั่วไป โปรดอ่านข้อความและ
ทำเครื่องหมาย + ในช่องที่ตรงกับความรู้สึกโดยทั่วไปของท่านให้มากที่สุด
คำตอบของท่านไม่ถือว่าถูกหรือผิดแต่อย่างใด และโปรดอย่าใช้เวลามากนัก
กับข้อความใดข้อความหนึ่ง

รายการ	เกือบไม่มี	มีบ่อยครั้ง	มีบ่อย ๆ	เกือบทุกครั้ง
21. ข้าพเจ้ารู้สึกสุขใจ	1	2	3	4
22. ข้าพเจ้าเหนื่อยเร็ว	1	2	3	4
23. ข้าพเจ้าอยากร้องไห้	1	2	3	4
24. ข้าพเจ้าอยากมีความสุขเหมือนคนอื่น ๆ	1	2	3	4
25. ข้าพเจ้าทำพลาดบ่อย ๆ เพราะการ ตัดสินใจที่ล่าช้าของข้าพเจ้า	1	2	3	4
26. ข้าพเจ้ารู้สึกคลายอารมณ์	1	2	3	4
27. ข้าพเจ้าสงบ ใจเย็น และเป็นตัว ของตัวเอง	1	2	3	4

รายการ	เกือบไม่มี	มีบ่อยครั้ง	มีบ่อย ๆ	เกือบทุกครั้ง
28. ข้าพเจ้ารู้สึกว่ามีปัญหาหัดนอนมาเรื่อย ๆ จนไม่อาจจะแก้ไขได้	1	2	3	4
29. ข้าพเจ้ากังวลกับบางอย่างมากเกินไป ทั้งที่ไม่ได้สาระเลย	1	2	3	4
30. ข้าพเจ้ามีความสุข	1	2	3	4
31. ข้าพเจ้ามักคิดอะไร ๆ มากเป็นพิเศษ	1	2	3	4
32. ข้าพเจ้าขาดความเชื่อมั่นในตนเอง	1	2	3	4
33. ข้าพเจ้ารู้สึกมั่นใจ	1	2	3	4
34. ข้าพเจ้าพยายามหลีกเลี่ยงวิกฤตการณ์ หรือความยุ่งยาก	1	2	3	4
35. ข้าพเจ้าเป็นคนเศร้าซึม	1	2	3	4
36. ข้าพเจ้ารู้สึกพึงพอใจในสิ่งที่เป็นอย่าง	1	2	3	4
37. มีสิ่งไรสาระอยู่ในใจของข้าพเจ้า และทำให้รู้สึกกังวลใจ	1	2	3	4
38. ข้าพเจ้ารู้สึกวิตกกังวลกับความไม่สมหวังมากจนไม่สามารถลืมได้	1	2	3	4
39. ข้าพเจ้าเป็นคนไม่หวั่นไหว	1	2	3	4
40. ข้าพเจ้ารู้สึกเคร่งเครียดและสับสนเมื่อข้าพเจ้าคิดถึงเรื่องที่สนใจและกังวล	1	2	3	4

ความวิกกังวลของนักศึกษาประ เภทใหม่

บทคัดย่อ

ของ

จันทร์พิมพ์ พละพงศ์

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาค้นคว้าหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

มีนาคม 2528

การศึกษานี้ เพื่อเปรียบเทียบความวิตกกังวล ระหว่างนักกีฬาประเภททีมที่มีการปะทะ (บาสเกตบอล) กับนักกีฬาประเภททีมที่ไม่มีการปะทะ (วอลเลย์บอล) ก่อนการแข่งขันและหลังการแข่งขัน ในรอบแรก รอบที่สอง รอบรองชนะเลิศ และรอบชิงชนะเลิศ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักกีฬาสเกตบอลหญิง จำนวน 115 คน และนักกีฬาวอลเลย์บอลหญิง จำนวน 96 คน รวมทั้งสิ้น 211 คน โดยใช้แบบทดสอบความวิตกกังวล (STAI) ของ ซี. เอฟ. สปิเกลเบอร์เกอร์ (C.F. Spielberger) อาร์. แอล. กอร์ซุช (R.L. Gorsuch) และ อาร์. ลูชั่น (R. Lushene) วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนรวม (Analysis of Covariance) และ t - test (dependent)

ผลการศึกษาพบว่า

1. ความวิตกกังวลเฉพาะสถานการณ์ (State Anxiety) ระหว่างนักกีฬาประเภททีมที่มีการปะทะ (บาสเกตบอล) กับนักกีฬาประเภททีมที่ไม่มีการปะทะ (วอลเลย์บอล) ก่อนการแข่งขันและหลังการแข่งขัน ในรอบแรกมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนรอบที่สอง รอบรองชนะเลิศ และรอบชิงชนะเลิศ ความวิตกกังวลเฉพาะสถานการณ์ ไม่แตกต่างกัน

2. ความวิตกกังวลเฉพาะสถานการณ์ คู่อิงชนะเลิศ ก่อนการแข่งขันและหลังการแข่งขันของนักกีฬาประเภททีมที่มีการปะทะ (บาสเกตบอล) ในรอบแรก รอบรองชนะเลิศ และรอบชิงชนะเลิศ และนักกีฬาประเภททีมที่ไม่มีการปะทะ (วอลเลย์บอล) ในรอบชิงชนะเลิศ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนในรอบอื่น ๆ นักกีฬาประเภททีมที่มีการปะทะ (บาสเกตบอล) และนักกีฬาประเภททีมที่ไม่มีการปะทะ (วอลเลย์บอล) มีความวิตกกังวลเฉพาะสถานการณ์ ไม่แตกต่างกัน

3. ความวิตกกังวลเฉพาะตัว (Trait Anxiety) ของนักกีฬาประเภททีมที่มีการปะทะ (บาสเกตบอล) กับนักกีฬาประเภททีมที่ไม่มีการปะทะ (วอลเลย์บอล) ก่อนการแข่งขันและหลังการแข่งขัน มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนความวิตกกังวลเฉพาะตัวของเฉพาะกลุ่มนักกีฬาประเภททีมที่มีการปะทะ (บาสเกตบอล) และนักกีฬาประเภททีมที่ไม่มีการปะทะ (วอลเลย์บอล) ก่อนการแข่งขันและหลังการแข่งขัน มีความวิตกกังวลเฉพาะตัว ไม่แตกต่างกัน

ANXIETY LEVELS OF TEAM ATHLETES

AN ABSTRACT

BY

CHANPIN PALAPONG

Presented in partial fulfilment of the requirements

for the Master of Education degree

at Srinakharinwirot University

March 1985

The purpose of this study was to compare anxiety levels of contact team sport players (basketball) and non - contact team sport players (volleyball), before and after competitions in the first, second, semi - final, and final rounds.

The subjects were purposively samples from women basketball players (115) and volleyball players (96), totally 211, of the Colleges of Physical Education. The tool used was the STAI invented by C.F. Spielberger, R.L. Gorsuch and R. Lushene.

After the data were treated for analysis of covariance and t - test (dependent), it was found that :

1. The levels of state anxiety between the basketball and volleyball players before and after competitions in the first round were significantly different, at .05 level. However, there were no significant differences of the state anxiety levels in the second, semi - final, and final rounds.

2. The levels of state anxiety levels of the championship match players between basketball players before and after competitions in the first, second, and final rounds and volleyball players in the final round were significantly different, at .05 level. However, there were no significant differences of state anxiety levels of both groups in other rounds of competitions.

3. The levels of trait anxiety between the two groups before and after competitions were significantly different, at .05 level. However, there were no significant differences of trait levels of either group before and after competitions.

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ	จันทร์พิมพ์ พละพงศ์
ภูมิลำเนา	047 หมู่ที่ 3 ถนนสุวรรณศร ตำบลบ้านนา อำเภอบ้านนา จังหวัดนครนายก
การศึกษา	2505 มัธยมศึกษาปีที่ 8 โรงเรียนสตรีวิทยา กรุงเทพมหานคร 2509 ครุศาสตร์บัณฑิต (พลศึกษา) จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย กรุงเทพมหานคร 2527 การศึกษามหาบัณฑิต (พลศึกษา) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร กรุงเทพมหานคร
หน้าที่ราชการ	2509 – อาจารย์โรงเรียนฝึกหัดครูพลานามัย 2512 – อาจารย์วิทยาลัยพลศึกษา 2517 – อาจารย์วิทยาลัยวิชาการศึกษาพลศึกษา 2519 – ปัจจุบัน อาจารย์ระดับ 5 สังกัดภาควิชาพลศึกษา คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาเขตพลศึกษา กรุงเทพมหานคร